Robert Louis Stevenson

Selvmorderklubben

Robert Louis Stevenson

Selvmorderklubben

eBibliotek 1800

2024

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Robert Louis Stevenson: *Selvmorderklubben* er baseret på en originaltekst, som er public domain i hele verdenm og oversat af Kim N. Jensen (f. 1955). Oversætteren har givet tilladelse til, at oversættelsen distribueres under nedenstående vilkår:

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Robert Louis Stevenson: *Selvmorderklubben* is based upon an original in the public domain worldwide,

translated for this edition by Kim N. Jensen (b. 1955). The translator has consented to the distribution of his work under det following license:

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Den unge mand med flødeskumskagerne

Mens prins Florizel af Bøhmen opholdt sig i London, vandt han venskab og hengivenhed hos høj og lav; han udmærkede sig ikke blot ved sit fuldendte verdensmandsvæsen, men også ved en altid velovervejet generøsitet. Han var en bemærkelsesværdig person, når man så på de af hans gerninger, der var almindelig bekendte; og det var blot en lille del af, hvad han faktisk udrettede. Han var i reglen en venlig og godmodig mand, der betragtede verdens gang med samme uforstyrrethed som en jævn bonde; men han havde også en smag for et mere excentrisk og eventyrlig liv, end hans fødsel beredte ham. Når humøret var dårligt, og der ikke i et eneste af Londons teatre var et morsomt stykke at se, og vejret ikke tillod ham at glimre som den udmærkede sportsmand, – da plejede han at sende bud efter sin fortrolige ven og staldmester, oberst Geraldine, der så fik besked på at arrangere en lille aftenudflugt. Obersten var en ung hedspore, som ikke veg tilbage for noget som helst eventyr. Han hilste ethvert sligt budskab med glæde og ilede med at gøre alt rede til ekspeditionen. Lang øvelse og mangfoldig omgang havde udviklet en sjælden evne hos ham til at påtage sig alskens masker og forklædninger; det var ikke bare ansigt og holdning, han kunne efterligne, nej, også andres stemme og endog tænkemåde forstod han at tilegne sig på den mest bedrageriske

måde, og det hos folk af den mest forskellige stilling, karakter og nationalitet. På denne måde lykkedes det ham ofte at bortlede al opmærksomhed fra prinsen, og skaffe dem begge adgang til det besynderligste selskab. Ved slige anledninger blev de borgerlige autoriteter aldrig rådspurgt; den enes uforstyrrelige dristighed, og den andens altid redebonne opfindsomhed og ridderlige hengivenhed havde ført dem uskadte gennem mangfoldige farer; og det var således intet under, at deres gensidige tillid voksede for hver dag.

En martsaften havde sne og slud drevet dem ind i en østerskælder i nærheden af Leicester Square. Oberst Geraldine havde maskereret sig som journalist i meget reducerede omstændigheder, mens prinsen, som han havde for vane, bar falske whiskers og ditto store øjenbryn. Disse prydelser gav ham et forpjusket og vejrbidt udsende, der for en mand med hans ellers så dannede og belevne væsen var en uigennemtrængelig maske. Således udstyret kunne herren og hans drabant indtage deres cognac og soda uden at frygte genkendelse.

Kælderen var fuld af gæster, såvel af mand- som kvindekøn; men skønt en hel del af disse var mere end villige til at underholde vore to eventyrere, fandt disse det mindre sandsynligt, at nogen af dem ville vinde ved nærmere bekendtskab. Den hele forsamling var ganske almindelig bærme, og udskud af den velkendte almindelige type. Prinsen var allerede begyndt at gabe, han var træt af hele historien, da de store indgangsdøre åbnede sig på vid gab, og en ung mand kom til syne fulgt af et par bybude. Hver af disse sidste bar et stort fad med flødeskumskager, og den unge mand gav sig

straks til at gå rundt til gæsterne, idet han med den mest overdrevne høflighed bød enhver forsyne sig af sagerne. Undertiden blev tilbuddet modtaget med en lystig latter, men lige så ofte blev det skarpt, ja endog hånligt afslået. I dette tilfælde spiste den unge mand kagen selv, idet han udlod sig med en mere eller mindre humoristisk bemærkning.

Endelig henvendte han sig til prins Florizel.

"Sir," sagde han, idet han med den dybeste ærbødighed rakte prinsen kagen mellem tommel- og pegefingeren, "vil De vise en fremmed en stor ære? Jeg kan svare for kagens kvalitet, eftersom jeg siden klokken fem har spist syvogtyve stykker."

"Jeg har for vane," svarede prinsen, "at interessere mig mindre for selve gaven end for den ånd, hvori den gives."

"Kagen gives Dem i en harmløs spøgefuldheds ånd," svarede den unge mand bukkende.

"Spøgefuldhed?" gentog Florizel. "Og hvem er det så, De vil drive spøg med?"

"Jeg er ikke kommet hid for at udvikle min livsanskuelse," svarede den unge mand, "men for at uddele disse flødeskumskager. Når jeg siger Dem, at jeg fuldstændigt indser latterligheden af mit påfund, håber jeg, De vil finde Dem betrygget mod fornærmelse og opfylde min begæring. Hvis ikke, tvinger De mig til at fortære også den otteogtyvende kage, og jeg må tilstå, at jeg nu er træt af denne øvelse."

"Jeg har medlidenhed med Dem," sagde prinsen, "og jeg skal gøre, hvad jeg kan for at hjælpe Dem ud af forlegenheden, men på én betingelse: Når min ven og jeg spiser Deres kager – hvilket ingen af os har nogen som helst naturlig lyst til – venter vi, at De til gengæld vil spise til aften sammen med os."

Den unge mand tænkte sig et øjeblik om.

"Jeg har jo her en hel del kager endnu, så jeg må gå mange steder hen, før jeg er færdig. Dette vil tage tid, og hvis De er sulten –"

Prinsen afbrød ham med en høflig håndbevægelse.

"Min ven og jeg vil begge ledsage Dem, for vi føler allerede den største interesse for Deres ejendommelige måde at tilbringe aftenen på. Og da vi altså nu er enige, tillader De mig vel at underskrive overenskomsten på begges vegne."

Og prinsen slugte kagen med et udtryk af den størst tænkelige velvilje.

"Den er delikat," sagde han.

"Jeg hører, at De er en kender," svarede den unge mand.

Oberst Geraldine spiste ligeledes en kage, og da nu enhver af de tilstedeværende havde enten forsynet sig eller afslået hans delikatesser, forlod den unge mand stedet for at begive sig til et andet lignende etablissement. De to bybude, som syntes at være fortrolige med deres latterlige bestilling, fulgte ham i hælene, mens prinsen og obersten kom bagefter, arm i arm. I denne orden besøgte selskabet to andre restauranter, hvor der udspillede sig lignende scener, som den vi allerede har overværet: nogle tog imod, andre afslog hans omvandrende gæstfrihed, og den unge mand spiste i det sidste tilfælde altid selv kagen.

Da de forlod den tredje restaurant, talte den unge mand sin beholdning. Han havde nu ikke mere end ni stykker igen, tre på det ene og seks på det andet fad.

"Mine herrer," sagde han, "jeg vil ikke længere lade Dem vente på Deres aftensmad. Jeg er overbevist om, at De må være

sultne. Og jeg føler, at jeg skylder Dem stor tak. Dette er for mig en stor og betydningsfuld dag; jeg afslutter et liv fuldt af dårskaber ved min hidtil absolut tåbeligste handling, og derfor ønsker jeg at opføre mig anstændigt over for enhver, som viser mig tillid. Mine herrer, De skal ikke vente længere på mig. Skønt mit helbred er ødelagt af mine tidligere udskejelser, vil jeg med fare for mit liv indfri mit løfte."

Dermed puttede han de ni tilbageværende kager i munden og slugte dem hele, en ad gangen. Så vendte han sig til bybudene og gav dem et par guineas.

"Jeg takker Dem for Deres overordentlige tålmodighed."

Derefter afskedigede han dem med et buk for hver. Et øjeblik blev han stående og så på pungen, som han havde tømt, da han betalte bybudene, så smed han den med en latter midt ud på gaden og erklærede sig rede til at indtage sin middag.

De begav sig til en lille fransk restaurant i Soho, et sted, som tidligere havde nydt en vis berømmelse, men som nu var ved at gå i glemmebogen. De tre venner fik et separatkabinet på tredje etage, bestilte en elegant souper og drak en tre-fire flasker champagne, hele tiden under livlig samtale om løst og fast. Den unge mand var livlig og munter, men han lo højere, end det passede sig for en virkelig gentleman, hans hænder rystede voldsomt, hans stemme slog fejl på en meget besynderlig måde, der tilsyneladende lå uden for hans viljes indflydelse. Desserten var fortæret, og alle tre havde tændt sine cigarer, da prinsen pludselig tiltalte ham med disse ord:

"Jeg føler mig overbevist om, at De vil tilgive min nysgerrighed. Som jeg har lært Dem at kende i dag, har De i høj grad tiltalt mig, men også vakt min forbavselse. Og skønt jeg

nødig vil være indiskret, må jeg dog gøre Dem opmærksom på, at jeg og min ven vel kan fortjene at blive betroet en hemmelighed. Vi har selv mange hemmeligheder, som vi ustandselig røber for alskens uvedkommende. Og hvis Deres historie, som jeg antager, er fuldkommen tåbelig, behøver De ikke at genere Dem for os, for vi er to af de tåbeligste mænd i England. Mit navn er Godall, Theophilus Godall. Min ven hedder major Alfred Hammersmith – i hvert fald ønsker han for tiden at være kendt under dette navn. Vi tilbringer vort liv med at gå på jagt efter usædvanlige hændelser, og der gives intet forunderligt mellem himmel og jord, som vi ikke kan sympatisere med."

"Jeg kan godt lide Dem, mr. Godall," svarede den unge mand, "jeg har fra første stund af følt tillid til Dem; og jeg har intet at sige Deres ven majoren på; jeg antager ham for at være en forklædt adelsmand, i hvert fald er jeg vis på, at han ikke er nogen militær."

Obersten smilede ved denne kompliment til hans kunst, og den unge mand fortsatte noget livligere:

"Der er alle mulige grunde for, at jeg ikke skulle fortælle Dem min historie, – måske er det netop derfor, jeg står i begreb med at gøre det. I hvert fald synes De at være så vel forberedte på at høre en fortælling om dårligheder og dårskab, at jeg ikke kan bære det over mit hjerte at skuffe Dem. Mit navn vil jeg, trods Deres gode eksempel, forbeholde mig. Min alder er ikke af nogen betydning for historien. Jeg nedstammer på regelret vis fra mine forfædre, og jeg har efter dem arvet det meget tiltalende hus, som jeg fremdeles bebor og en indtægt af tre hundrede pund om året. Jeg antager også, at de har

testamenteret mig et let og flygtigt sind, som har skaffet mig mine største glæder i denne verden. Jeg fik en god opdragelse. Jeg kan spille violin, – i alt fald så tilpas udmærket, at jeg kunne tjene mit livsophold i orkesteret på et billigt teater. Og lige så flink er jeg i behandling af fløjte og valdhorn. Jeg har også lært så meget af whist, at jeg kan tabe hundrede pund om året ved dette videnskabelige spil. Mit kendskab til det franske sprog er tilstrækkelig til, at jeg kan bruge mine penge næsten lige så let i Paris som i London. Kort sagt, jeg er i besiddelse af alle mulige mandlige fuldkommenheder. Alskens eventyr har jeg oplevet, således også en duel om kejserens skæg. Det er ikke mere end to måneder siden jeg mødte en dame, som i alle henseender faldt i min smag; mit hjerte smeltede, hver gang jeg så hende; jeg forstod, jeg havde mødt min skæbne, og at jeg var i begreb med at forelske mig. Men da jeg skulle undersøge, hvor mange penge jeg havde tilbage, viste det sig, at det ikke engang var 400 pund! Og nu spørger jeg Dem: Kan en mand med agtelse for sig selv erklære en dame sin kærlighed på basis af 400 pund? Selvfølgelig besvarede jeg spørgsmålet med et nej, forlod den elskede og satte fart i mine udgifter, således at jeg i morges var reduceret til en formue af 80 pund. Denne sum delte jeg i to portioner; jeg lagde 40 til side for en særlig anledning og besluttede at bruge resten, før det blev nat. Jeg har moret mig ypperligt i dag og fundet på mange spilopper foruden historien med flødeskumskagerne, som skaffede mig fornøjelsen af Deres bekendtskab. For det var sandt nok, hvad jeg sagde Dem, at jeg kun havde ét ønske, nemlig at afslutte en dårlig tilværelse med en dårlighed. Da de så mig kaste min pung på gaden, var det forbi med de 40 pund. Og nu kender De mig lige så godt,

som jeg kender mig selv. Jeg er en dåre, men med metode i dårskaben; og det forsikrer jeg Dem: hverken fej eller klynkevorn."

Det var let at skønne af tonen i den unge mands fortælling, at han nærede meget bitre og foragtelige tanker om sig selv. Hans to tilhørere mente i deres stille sind, at hans kærlighedshistorie lå ham nærmere på hjertet, end han ville indrømme, og at han omgikkes med planer om at tage livet af sig. Komedien med flødeskumskagerne fik mere og mere præget af en forklædt tragedie.

"Ja, sandelig, dette er et besynderligt sammentræf," udbrød Geraldine med et blik hen på prins Florizel. "Her mødes vi tre mennesker ved det reneste tilfælde i det uhyre vildnis, der er London, og så viser det sig, at vi sidder i det nogenlunde på samme måde."

"Hvad for noget?" råbte den unge mand "er I også ruinerede? Er denne souper en lignende tåbelighed som mine flødeskumskager? Har Djævelen ført tre af sine ofre sammen til et sidste vanvidsorgie?"

"Nå, Djævelen kan somme tider også finde på det, som er godt og smukt, må De tro," svarede prins Florizel; "og jeg er så overvældet af dette vort møde, at jeg agter at gøre ende på den ulighed, som skiller Deres stilling fra min. Deres heltemodige indtagelse af de sidste flødeskumskager skal være mit forbillede."

Dermed trak prinsen sin tegnebog frem og tog en lille håndfuld pengesedler op af den.

"Som De ser, var De en uge eller så foran mig i udvikling, men jeg er bestemt på at indhente Dem, så vi kommer samtidig

i mål. Denne seddel er tilstrækkelig til at betale regningen med, hvad de øvrige angår –"

Han kastede dem ind i ilden, og de brændte op i en lystigt blussende flamme.

Den unge mand forsøgte at gribe prinsens arm, men da bordet stod imellem dem, kom han for sent.

"Ulykkelige menneske!" udbrød han, "hvordan kunne De falde på at brænde alle pengene! De skulle have beholdt 40 pund."

"40 pund?" gentog prinsen, "hvorfor i Himlens navn netop 40 pund?"

"Ja, hvorfor ikke 80 pund?" kom det fra obersten. "Efter min mening var der sikkert 100 pund i bunken."

"Nej, det var kun 40 pund, han havde brug for," sagde den unge mand mørkt. "Uden denne sum kan han ikke få adgang. Der er meget strenge regler: 40 pund pro persona. Forbandede liv, hvor en mand ikke engang kan dø uden penge!"

Prinsen og obersten så på hinanden.

"Forklar Dem," sagde den sidste. "Jeg har en nogenlunde velforsynet tegnebog, og jeg behøver ikke at udvikle nærmere, med hvilken glæde jeg skal dele dens indhold med Godall. Men jeg må vide, hvad pengene skal bruges til. De må derfor sige os, hvad De mener."

Den unge mand så nu op igen; han betragtede usikkert snart den ene, snart den anden, og der lagde sig en mørk rødme over hans ansigt.

"De gør altså ikke nar ad mig?" spurgte han. "Det er sandt, som De siger, at De er ruineret som jeg?"

"Ja, det er vist og sandt," svarede obersten.

"Og hvad mig angår," fortsatte prinsen "så har jeg givet Dem tilstrækkelige beviser for det. Hvem anden end en ruineret mand ville kaste sine penge i ilden? En sådan handling taler for sig selv."

"Fallent, ja," henkastede den unge mand mistænksomt, "eller millionær!"

"Ikke et ord mere, sir," sagde prinsen, "jeg har fortalt Dem, hvordan min stilling er, og jeg er ikke vant til, at man tillader sig at tvivle på mit ord."

"Nuvel," sagde den unge mand, "De er altså ruineret – så absolut ruineret, som jeg er det? Men er De også efter et liv tilbragt med dårskaber og tåbeligheder kommet til det afgørende vendepunkt, at De blot har én eneste udvej ud af fortvivlelsen?" Han sænkede stemmen gradvist: "Er De villig til at vælge denne udvej? Har De til hensigt at undvige følgerne af Deres dårskaber på den eneste og letteste måde, som der her kan være tale om? Vil De blive det lovens samvittighedsfulde håndhævere kvit ved at åbne dén dør?"

Han standsede pludselig og forsøgte at le.

"Deres skål!" skreg han og tømte sit glas. "Og nu godnat, I to glade fallenter."

Oberst Geraldine greb ham i armen i samme øjeblik, som han ville rejse sig.

"De har ingen tillid til os," sagde han, "og deri tager De fejl. Jeg kan svare bekræftende på alle Deres spørgsmål. Men jeg er ikke så frygtsom af, og vil sige det lige ud: Vi er begge lige så trætte af dette liv som De selv og er bestemt på at dø. Før eller siden, hver for sig eller forenede, vil vi også opsøge den barmhjertige død og kaste os i hans favn. Men da vi nu har

mødt Dem, og De er værre stillet end vi … lad det da ske i aften, og hvis De ønsker det, alle på én gang. Vi tre fattige djævle," råbte han, "skal gå arm i arm til Pluto og give hinanden mod i skyggernes rige."

Geraldine talte med stemme og gestus, som nøjagtigt passede til den rolle, han havde påtaget sig. Prinsen var noget nervøs og så lidt tvivlende på sin ledsager. Den unge mand derimod fik sin gamle livlighed tilbage, rødmen farvede atter hans magre kinder, og øjnene lyste.

"Ja, I to er af den slags, jeg har brug for," råbte han, med en næsten uhyggelig lystighed. "Lad os trykke hinanden i hånden til bestyrkelse af den aftale, vi nu indgår." (Den hånd, han rakte dem, var kold og fugtig). "De ved ikke noget om det selskab, jeg skal føre jer ind i. Og De ved endnu mindre om, hvilket lykkeligt øjeblik det var i jeres liv, da I spiste af mine flødeskumskager. Jeg er jo bare en ringe og ubetydelig person, men jeg er soldat i en stor hær. Jeg kender den private indgang til Dødens hemmelighedsfulde rige. Jeg er en af de indviede og kan vise jer vejen til evigheden uden noget ceremoniel og alligevel uden skandale."

De bad ham indtrængende forklare, hvad han mente.

"Kan I skaffe 80 pund tilsammen?" spurgte han.

Geraldine åbnede flygtigt sin tegnebog og svarede ja.

"Lykkelige mennesker!" udbrød den unge mand. "40 pund er det beløb, som kræves for at blive medlem af Selvmorderklubben."

"Selvmorderklubben," gentog prinsen. "Hvad i Djævelens navn er det for noget?"

"Hør på mig," svarede den unge mand; "vi lever i fremskridtets tidsalder, og jeg kan fortælle jer om den sidste forbavsende opfindelse. Vi kan have forretninger at varetage forskellige steder i verden, – det førte til opfindelsen af jernbaner. Da imidlertid jernbanerne medførte, at vi blev adskilt fra vore venner, så blev telegrafen opfundet for at tilvejebringe den hurtigst mulige forbindelse på lange afstande. I hotellerne har vi elevatorer for at spare os besværet med nogle få hundrede trappetrin. Og nu ved vi jo, at livet ikke er andet end en scene, på hvilken vi kan spille narrens rolle, så længe det morer os. Kort sagt, der manglede bare en eneste bekvemmelighed i al den moderne komfort, nemlig en anstændig og nem måde at slippe bort fra denne scene; en bagvej til friheden, eller, som jeg netop sagde, en privat indgang til Dødens hemmelighedsfulde rige. Og denne vej, mine venner, kan vi finde ved Selvmorderklubbens hjælp. Tro ikke at vi tre står alene, eller er noget særligt, når vi ønsker at befri os for livets byrde. Der er en mænge af vore medmennesker, som for længst er blevet inderlig kede af den rolle, de hver dag forventes at spille, og der er kun to ting, som holder dem tilbage fra selvmordet. Nogle har familie, som ville blive rystede eller endog udsat for ondskabsfuld omtale, hvis skandalen blev opdaget; andre er feje og viger tilbage for de omstændigheder, der er forbundet med at dø. Jeg kan i dette tilfælde i nogen grad tale af egen erfaring. Det er mig umuligt at sætte en pistol for panden og fyre den af; en stærkere magt hindrer mig i at udføre mit forsæt, så jeg trods al min afsky for livet ikke formår at vælge døden og få det overstået. For mennesker af min art og for alle dem, som ønsker at komme ud af livets snare uden

efterfølgende skandale, er det, at Selvmorderklubben er stiftet. Hvordan den er opstået, og om den har afdelinger i andre lande, eller dens historie, alt det er mig ganske ubekendt. Heller ikke har jeg ret til at fortælle jer noget om dens love og vedtægter. Men det kan jeg sige: er De virkelig trætte af livet, skal jeg i aften introducere Dem ved det møde, som holdes; og skulle det ikke lykkes Dem at blive tilværelsen kvit endnu før dette døgn er udløbet, så vil det i alt fald kunne ske på den letteste og smertefrieste måde i løbet af få dage. Klokken er nu elleve" – han så på sit ur – "når den er halv tolv, må vi have forladt dette sted. De har altså en halv time til at tænke over mit forslag. Dette er nok mere alvorligt end en flødeskumskage; men," tilføjede han smilende, "det gælder også en større nydelse."

"Mere alvorligt, javist," svarede oberst Geraldine, "så alvorligt, at De må tillade mig at tale i fem minutter i enrum med min ven mr. Godall."

"Det er et rimeligt forlangende," sagde den unge mand. "Jeg skal med Deres tilladelse trække mig tilbage."

"Jeg er Dem meget forbunden," sagde obersten.

Så snart de to var alene, udbrød prinsen: "Hvad skal al denne snak nytte til, Geraldine? Jeg ser, De er ophidset, mens mit sind er fuldkommen roligt. Jeg vil se en ende på denne sag."

"Deres Højhed," svarede obersten, meget bleg, "lad mig endnu en gang bede Dem betænke, hvor betydningsfuldt Deres liv er, ikke blot for Deres venner, men også for samfundet som helhed. 'Hvis ikke i aften,' sagde denne galning; men sæt nu alligevel, at der hændte en uigenkaldelig ulykke med Deres

Højheds person, tænk Dem så min fortvivlelse og et stort folks sorg og smerte!"

"Jeg vil se en ende på dette her," gentog prinsen med den største bestemthed, "og vær så venlig, oberst Geraldine, at huske og respektere Deres æresord som gentleman. De må under ingen omstændigheder, eller uden min særlige tilladelse, fortælle nogen, hvem jeg er i virkeligheden, når vi således bevæger os ud i verden. Det var min befaling, og jeg gentager det nu. Og nu," tilføjede han, "lad mig bede Dem betale regningen."

Oberst Geraldine bukkede ærbødigt, men hans ansigt var meget blegt, da han kaldte den unge mand med flødeskumskagerne tilbage og betalte opvarteren. Prinsen stod der ganske rolig som før og gav den unge selvmorder en humoristisk skildring af en farce fra Palais Royal. Han undgik oberstens ængstelige blik og udsøgte sig med større omhyggelighed end sædvanligt en frisk cerut. Kort sagt, han var den eneste i selskabet, som bevarede herredømmet over sine nerver.

Regningen var betalt, prinsen gav den forbavsede opvarter alle byttepengene som drikkepenge, hvorefter selskabet kørte bort i en landauer. Nogle øjeblikke senere standsede vognen ved indgangen til en temmelig mørk gård.

Da Geraldine havde betalt kusken, vendte den unge mand sig mod dem og tiltalte prins Florizel på følgende måde:

"Mr. Godall, der er endnu tid til at vende tilbage til livets trældom. Det samme kan jeg sige til Dem, major Hammersmith. Betænk Dem vel, før De tager det næste skridt; og siger Deres hjerte nej – så er her skillevejen."

"Vis os blot vej," sagde prinsen. "Jeg plejer ikke gå fra mit ord."

"Deres ro tiltaler mig," svarede deres fører. "Jeg har endnu aldrig set nogen så koldblodig, når vi var kommet så langt på vej; og dog er De ikke den første, jeg har ledsaget til denne dør. Mere end én af mine venner har gået foran her, hvor jeg skal følge efter om ikke alt for lang tid. Men alt dette er næppe af interesse for Dem. Måske vil De være så venlig at vente et øjeblik her; så snart jeg har ordnet alt fornødent for Deres indladelse, vender jeg tilbage."

Og dermed forsvandt den unge mand ind i gården, idet han vinkede til sine ledsagere, gik ind ad en dør og var forsvundet.

"Dette er den mest forrykte og farligste af alle vore dårskaber," sagde oberst Geraldine med lav stemme.

"Ja, det er også min mening," svarede prinsen.

"Men endnu har vi," vedblev obersten, "et øjeblik for os selv. Jeg bønfalder Deres Højhed om at benytte Dem af det og trække Dem tilbage. Vort forehavende kan få så triste og uhyggelige følger, at jeg føler mig berettiget til i større omfang end sædvanlig at benytte den frihed til at give Dem råd, som Deres Højhed er så venlig at tilstå mig på tomandshånd."

"Er det sådan at forstå, at oberst Geraldine er bange?" spurgte prinsen, idet han tog cerutten ud af munden og så den anden alvorligt i øjnene.

"Min frygt vedrører ikke min egen person," svarede den anden stolt; "det kan Deres Højhed være overbevist om."

"Det mente jeg også nok," bemærkede prinsen med uforstyrret godt humør; "men jeg ville ikke i dette øjeblik minde Dem om forskellen i vor stilling. Nu ikke mere om det," vedblev

han, da han så Geraldine i begreb med at fremføre en undskyldning, "jeg tilgiver Dem."

Han lænede sig tilbage mod et rækværk og røg roligt videre, indtil den unge mand vendte tilbage.

"Nå," spurgte prinsen, "er så alt i orden til vor modtagelse?"

"Følg mig," lød svaret. "Præsidenten vil modtage Dem i sit kabinet. Men først vil jeg råde Dem begge til at være så oprigtige som muligt i alt, hvad De svarer ham. Jeg har stillet mig som garant for Dem; men klubben vil underkaste Dem et indgående forhør, før den giver Dem adgang til at blive optaget som medlemmer. Et eneste medlems brud på sin tavshedspligt ville jo føre til hele foreningens undergang."

Prinsen og Geraldine hviskede et par ord i hinandens øren. "De vil støtte mig i dette," sagde den ene; og "De vil støtte mig i dette," sagde den anden; de havde begge i dette øjeblik taget deres alvorlige beslutning og var nu rede til at følge deres fører til præsidentens kabinet.

Ingen større hindringer mødte dem. Den ydre dør stod på vid gab og døren til kabinettet på klem, og her, i et lille værelse med højt til loftet, forlod den unge mand dem atter.

"Han vil straks være her," sagde han med et nik, idet han forsvandt.

Gennem de åbne dobbeltdøre, der dannede værelsets ene ende hørtes stemmer og nu og da lyden af en champagneprop, som sprang, efterfulgt af et latterudbrud. Et enkelt højt vindue vendte ud mod floden og at dømme efter lysene, som de så herfra, var de antagelig i nærheden af Charing Cross-stationen. Møblerne i værelset var tarvelige og få, og tapeterne luvslidte; det eneste, som kunne flyttes, var en klokke midt på det runde

bord og de mange hatte og frakker, som hang på knager langs væggen.

"Hvad mon det her er for en bule?" sagde Geraldine.

"Det er jo det, jeg er kommet herhen for at finde ud af," svarede prinsen. "Hvis man her holder levende djævle, kan det godt blive underholdende."

I dette øjeblik åbnedes døren så meget, at et menneske kunne komme igennem; lyden af stemmer blev højere, og Selvmorderklubbens præsident viste sig i egen høje person. Han var en mand på de halvtreds år eller lidt mere, noget svær at se til, med busket kindskæg, skaldet isse og slørede grå øjne, som nu og da udsendte et glimt. I munden havde han en stor cigar, som han stadig bevægede rundt og rundt og fra side til side, mens han iagttog de fremmede med et skarpt og koldt blik. Han var iført en let sommerhabit, som lod halsen åben over et stribet skjortebryst; under den ene arm havde han en ganske lille bog.

"Godaften," sagde han, idet han lukkede døren bag sig. "Jeg hører, at de herrer ønsker at tale med mig."

"Min herre, vi ønsker at blive medlemmer af Selvmorderklubben," svarede obersten.

Præsidenten flyttede cigaren fra den ene til den anden mundvig.

"Hvad mener De," udbrød han skarpt.

"Undskyld," genmælede obersten, "jeg ville mene, De var den mand, som kunne give os de bedste oplysninger om den sag."

"Jeg!" råbte præsidenten forbavset, "En selvmorderklub! Kommer De her og vil holde mig for nar på en ganske

almindelig hverdag! Jeg kan undskylde fulde folk, men dette er for meget."

"Kald Deres klub, hvad De vil," svarede obersten, "men der er en hel forsamling derinde, og vi insisterer på at få adgang til den."

"Sir," svarede præsidenten kort, "De tager fejl. De befinder Dem her i et privat hus, og De må øjeblikkelig forlade stedet."

Prinsen var roligt blevet siddende under denne lille samtale, men da obersten nu sendte ham et blik, som ville han sige: "Lad Dem nøje med dette svar og lad os for Guds skyld komme bort herfra," – tog han cerutten ud af munden og sagde:

"Jeg er kommet herhen efter indbydelse af en ven af Dem. Han har sikkert underrettet Dem om min hensigt med således at påtvinge Dem mit selskab. Lad mig da også minde Dem om, at en mand i min situation er temmelig ubundet af mange konventionelle hensyn, og ikke kan antages at være oplagt til at tåle nogen form for uforskammetheder. Jeg er i reglen meget stilfærdig af mig, men De vil være så venlig at tilfredsstille mig angående de oplysninger, De udmærket er klar over, eller De skal komme til bittert at fortryde, at De nogensinde gav mig adgang til Deres forværelse."

Præsidenten brast i latter.

"Sådan skal det være. De er et virkeligt mandfolk. De kender vejen til mit hjerte, og De kan få det med mig, som De ønsker." Derefter vendte han sig til Geraldine: "Vil De være så venlig at fjerne Dem et øjeblik? Jeg må først tale med Deres ledsager; visse formaliteter fra klubbens side må foretages på tomandshånd."

Dermed åbnede han døren til et lille sideværelse, som han skubbede obersten ind i.

"Jeg tror på Dem," sagde han til Florizel, så snart de var blevet alene; "men er De sikker på Deres ven?"

"Ikke så sikker på ham som på mig selv, skønt han har mere tvingende grunde end jeg," svarede Florizel, "men dog sikker nok til, at jeg kan føre ham hertil uden at frygte for noget. Han har oplevet ting, der kunne kurere den mest livsglade for livet. Forleden dag blev han kasseret som officer, fordi han var grebet i at spille falsk."

"En udmærket grund, må jeg sige," svarede præsidenten. "Vi har da også en anden her, som befinder sig i samme situation, og ham føler jeg mig sikker på. Tør jeg spørge, om De måske også har været i hæren?"

"Javist," lød svaret, "men jeg var for doven, og forlod tjenesten tidligt."

"Hvorfor er De træt af livet?" vedblev præsidenten.

"Jo, så vidt jeg kan skønne af samme grund som den, hvorfor jeg forlod tjenesten: min uhelbredelige dovenskab," svarede prinsen.

Præsidenten trak på skuldrene. "Det var Satans; De må have en bedre grund."

"Nå, jeg har jo heller ikke flere penge," svarede Florizel. "Det er i hvert tilfælde en plage. Og det sætter min følelse af ørkesløshed på spidsen."

Præsidentens cigar skiftede atter stilling, samtidig med, at hans blik borede sig fast i øjnene på dette mærkværdige nye medlem; men prinsen udholdt hans ransagelse med den største sindsro.

"Havde jeg ikke haft en hel del erfaring," udbrød præsidenten til sidst, "ville jeg have nægtet Dem adgang til klubben. Men jeg kender verden, og jeg ved nok, at de mest intetsigende grunde til selvmord oftest er de pålideligste. Og når jeg, som i dette tilfælde, ligefrem straks holder af en mand, vil jeg hellere strække reglementet lidt end afvise ham."

Prinsen og obersten blev hver for sig underkastet et langt og indgående forhør. Prinsen eksamineredes for sig, men Geraldine i hans nærvær, så at præsidenten kunne iagttage den enes skiftende sindsbevægelser, mens den anden blev krydsforhørt. Resultatet var tilfredsstillende, og præsidenten afkrævede dem en højtidelig ed efter at have indført nogle enkeltheder vedrørende deres personlige vidnesbyrd i sin protokol. Intet kunne være lettere at opfylde end den lydighedspligt, som krævedes, eller være tydeligere end de løfter, hvormed man bandt sig. Den mand, som brød et så højtideligt løfte, måtte regne sig for æreløs og uden for rækkevidde af religionens trøst. Florizel underskrev dokumentet, dog ikke uden en gysen; obersten fulgte hans eksempel med en yderst nedtrykt mine. Derefter modtog præsidenten indtrædelsessummen og førte uden yderligere parlamenteren de to venner ind i Selvmorderklubbens rygeværelse.

Rygeværelset var af samme højde som forværelset, men meget større, og fra loft til gulv dækket af et tapet, der skulle forestille egetræspaneler. En hyggelig ild i kaminen og en mængde gasblus oplyste selskabet. Med prinsen og hans ledsager udgjorde forsamlingen atten personer. De fleste røg og

drak champagne; der herskede en feberagtig munterhed med pludselige og temmelig uhyggelige pauser.

"Er dette et fuldtalligt møde?" spurgte prinsen.

"Nej, kun delvis," svarede præsidenten. "Det er sandt, har De penge på Dem, er det skik at lade nogle flasker champagne springe. Det holder stemningen oppe, og man forventer det."

"Hammersmith," sagde prinsen, "jeg vil overlade champagnen til Dem."

Og dermed vendte han sig om og begyndte at gå rundt mellem gæsterne. Vant som han var til at optræde som vært i de højeste cirkler, forstod han at fortrylle og vinde for sig alle og enhver, der var noget på engang myndigt og elskværdigt i hans væsen, og hans usædvanlige selvbeherskelse gav ham en let vunden overlegenhed i denne forsamling af halvgale. Mens han gik fra den ene til den anden, holdt han både øjne og øren åbne, og fik snart dannet sig en mening om, hvad slags folk han var kommet i selskab med. Som på alle forlystelsessteder var også her en enkelt type den fremherskende, nemlig den unge smukke mand, hvis ansigt i hvert træk vidner om intelligens og opvakthed, men også om svaghed og den mangel på udholdenhed, som hindrer en sejr i livets kamp. Ikke mange af de tilstedeværende var over tredive år, et par endog under tyve. De stod og lænede sig til bordene og hvilede skiftevis på det ene og det andet ben; snart røg de i det voldsomste tempo, snart lod de cigarerne gå ud; nogle af opretholdt en udmærket konversation, mens andre tydeligvis kun talte for at skjule deres nervøse uro; deres udtalelser var i lige grad blottet for både ånd og mening. For hver ny champagneflaske, som åbnedes, steg stemningen i høj grad. Der var kun to, som sad ned: den ene

sad på en stol i en vinduesfordybning; med hængende hoved og hænderne boret dybt ned i bukselommerne; hans ansigt var blegt med store svedperler. Uden at sige et ord sad han der som et vrag på legeme og sjæl.

Den anden sad på en divan lige ved kaminen; man lagde straks mærke til ham, da han var så helt ulig alle de andre. Antagelig var han lidt over fyrre år gammel, men han så ud til at være mindst ti år ældre. Florizel fandt, han aldrig havde set et fra naturens hånd så hæsligt skabt menneske, og heller ikke nogen så hærget af sygdom og ødelæggende udsvævelser. Han var det bare skind og ben, delvis lam, og bar så stærke briller, at hans øjne gennem dem så voldsomt forstørrede og misdannede ud. Foruden prinsen og præsidenten var han den eneste af de tilstedeværende, som bevarede den værdighed, man til daglig kan fordre af en gentleman.

Det var i det hele taget en temmelig tarvelig forsamling. Nogle roste sig af de usle bedrifter, som havde tvunget dem til nu at søge tilflugt i døden; og de andre hørte på uden at komme med et eneste misbilligende ord. Der var en stiltiende enighed om, at man ikke kom med nogen moralske domme; og enhver, som var nået inden for klubbens døre, nød allerede noget af den ansvarsfrihed, som graven giver. De drak mindebægre for hinanden og for fortidens mere spektakulære selvmordere. De sammenlignede og udviklede deres forskellige meninger om døden; nogle erklærede, at den blot var mørke og afslutning på det hele; andre var fulde af håb om, at de i denne nat skulle nå op til stjernerne og omgås de store døde.

"En skål for mindet om baron Trenck, det evige forbillede for alle selvmordere!" råbte en. "Han gik fra en liden celle ind i en

endnu mindre for således at nå frem til friheden."

"Jeg for min del," sagde en anden, "forlanger ikke mere end et bind for øjnene og bomuld i ørene. Men ingen i denne verden kan skaffe mig bomuld, der er tyk nok."

En tredje ville udgrunde alle livets hemmeligheder i den anden verden; en fjerde udtalte, at han aldrig ville have trådt ind i klubben, hvis han ikke var kommet til at tro på mr. Darwin:

"Jeg kunne ikke udholde den tanke, at jeg skulle nedstamme fra en abe," sagde denne bemærkelsesværdige selvmorder.

I det hele var prinsen skuffet over klubbens medlemmers almindelige holdning og samtale.

"Dét forekommer mig nu ikke," tænkte han, "at være nogen særlig grund til så stor ophidselse. Har et menneske bestemt sig til at tage livet af sig, lad ham så i Guds navn gøre det, som en gentleman. Alle disse historier og store ord er upassende."

I mellemtiden var obersten et offer for de mørkeste tanker; klubben og dens regler var ham stadig en gåde, og han så sig rundt efter nogen, som måske kunne berolige ham. Derved faldt hans øjne på paralytikeren med de stærke briller; og da denne lod til at være den roligste person i selskabet, bad han præsidenten, som stadig gik ud og ind og passede sine forretninger, om at præsentere ham for manden på divanen.

Præsidenten sagde, at slige formaliteter var ganske overflødige i denne klub; men han præsenterede ikke desto mindre mr. Hammersmith for mr. Malthus.

Mr. Malthus så nysgerrigt på obersten og bad ham så sætte sig ved hans højre side.

"De er et nyt medlem," sagde han, "og ønsker oplysninger, ikke sandt? Da er De kommet til den rette mand. Det er nu to år siden, jeg først besøgte denne fortræffelige klub."

Obersten kunne atter drage ånde. Var det sådan, at mr. Malthus havde været medlem af dette uhyggelige selskab i to år, så kunne det jo ikke være til større fare for prinsen, hvis de kom der en enkelt aften. Men Geraldine var alligevel forbavset og fik sære anelser.

"Hvad for noget!" udbrød han "to år! Jeg troede, – men nu forstår jeg at man har ført mig bag lyset."

"På ingen måde," svarede Malthus venligt. "Mit tilfælde er noget for sig selv. Egentlig er jeg slet ikke nogen selvmorder; jeg er nærmest et slags æresmedlem. Kun sjældent besøger jeg klubben mere end en gang om måneden. Og det er udelukkende min svaghed og præsidentens elskværdighed, som har skaffet mig mine små begunstigelser – for hvilke jeg for øvrigt betaler et forhøjet kontingent. Imidlertid må jeg indrømme, at jeg under alle omstændigheder har været ekstraordinært heldig."

"Jeg må nok," sagde obersten, "bede Dem om at udtrykke Dem mere tydeligt. De må huske på, at jeg endnu kun højst ufuldkomment kender klubbens reglement."

"Et almindeligt medlem, der som De kommer hid for at søge døden," sagde den lamme, "viser sig her regelmæssigt hver aften, indtil han omsider har lykken med sig. Har han ikke penge, kan han endog få kost og logi ved præsidentens hjælp; han får i så tilfælde et meget anstændigt værelse – selvfølgelig ikke ligefrem luksuriøst, hvad jo det ringe kontingent forbyder.

Og præsidentens selskab er jo også en stor behagelighed i sig selv."

"Jaså!" udbrød Geraldine; "jeg har nu ellers ikke fået noget synderlig heldigt indtryk af ham."

"Å," sagde mr. Malthus, "De kender ham ikke; det mest morsomme menneske på denne jord! Som han kan fortælle historier! Og med hvilken kynisk overlegenhed! Han kender livet ud og ind og er vel – mellem os sagt – nok den værste kæltring i kristenheden."

"Og han er måske også," spurgte obersten, "et livsvarigt medlem – som De selv, hvis jeg må sige det sådan uden at ville fornærme nogen?"

"Han er livsvarigt medlem på en ganske anden måde end jeg," svarede mr. Malthus. "Jeg er blevet sparet af barmhjertighedshensyn, men før og siden bliver jeg nok ramt af skæbnens slag. Præsidenten derimod er aldrig med i spillet. Han blander og giver kortene og besørger ellers alt fornødent. Den mand er den mest udspekulerede skælm, jeg har mødt. I tre år har han nu drevet sin nyttige virksomhed og, kan jeg vel tilføje, sit kunstneriske kald, her i London, og ikke en eneste gang har man haft den mindste mistanke til ham. Jeg for min del anser ham for et geni. De husker måske den berømte historie for seks måneder siden om den mand, som tilfældigvis blev forgiftet på et apotek? Det var et af de *mindst* mærkværdige og raffinerede af hans mange påfund, og dog samtidig så enkelt og sikkert!"

"De forbavser mig," sagde obersten. "Var denne ulykkelige herre en af præsidentens –" han var lige ved at sige: "ofre," men betænkte sig i tide og sagde i stedet: "klubbens medlemmer?"

I det samme faldt det ham ind, at mr. Malthus slet ikke havde talt som én, der var forelsket i døden, og han tilføjede derfor i al hast:

"Men jeg er nok fremdeles uvidende om mangt og meget. De taler om at blande og give kort; tør jeg spørge, i hvilken forbindelse? Og siden De synes at have meget imod døden, må jeg tilstå, at jeg ikke forstår, hvorfor De i det hele taget kommer i denne forsamling."

"De har virkelig ret i, at der er meget ved denne klub, som falder vanskeligt at forstå," svarede mr. Malthus med lidt mere liv end før. "Kære ven, denne klub er et beruselsens tempel. Hvis mit svage helbred oftere kunne tåle disse ophidsende møder, kan De være vis på, jeg skulle være en hyppigere gæst her. Der kræves al min pligtfølelse, støttet af vaner, som lang tids sygdom har tvunget mig til at holde fast ved, for at økonomisere med denne fornøjelse – det bliver min sidste. Jeg har nemlig prøvet alle mulige udskejelser," vedblev han, idet han lagde hånden på Geraldines arm, "*alle* uden undtagelse og jeg erklærer Dem på min ære, der er ikke én, som ikke er blevet overvurderet. Folk taler så meget om kærlighed – men jeg benægter, at kærlighed er en særlig stærk lidenskab. *Frygt* er den virkelig store følelse, og det er frygten, man må besejre, hvis man ønsker at nyde tilværelsens mest intense glæder. Kan De ikke se på mig," sluttede han klukleende, "at jeg er en kujon!"

Geraldine formåede kun med stor vanskelighed at beherske den følelse af modbydelighed, som dette beklagelsesværdige vrag indgød ham; men han fandt beherskede sig, og fortsatte med sine spørgsmål:

"Hvorledes, sir," spurgte han, "kan denne spænding forlænges så kunstfærdigt, og hvori består usikkerheden?"

"Jeg skal nu sige Dem, hvorledes ofret udvælges for hver aften," svarede mr. Malthus, "og ikke bare ofret, men også det andet medlem, som skal være klubbens redskab og dødens offerpræst."

"Du gode Gud!" udbrød obersten, "myrder da disse mennesker hinanden efter tur?"

"Ja, på den måde bliver besværet ved et selvmord jo undgået," nikkede Malthus.

"Barmhjertige Himmel!" udbrød obersten, "altså kan De eller jeg eller – min ven derhenne – endnu i denne aftenstund få befaling til at dræbe en anden mands legeme og udødelige sjæl? Kan sligt være muligt blandt virkelige mennesker? O, endeløse nederdrægtighed!"

Han skulle netop til at rejse sig, ganske rædselsslagen som han var, da han mødte prinsens blik. Det var stift rettet mod ham fra den anden side af rummet med en panderynken og et vredt blik. Og på et øjeblik havde Geraldine genvundet sin fatning.

"Nå ja," tilføjede han, "hvorfor ikke? Og da spillet, som De siger, er interessant, så lad det gå som det vil – jeg vil følge klubbens regler."

Mr. Malthus havde med den største fornøjelse iagttaget oberstens forfærdelse og afsky. Han havde den forfængelighed, at han holdt af at være ond; det tiltalte ham at se en anden give efter for en ædelmodig følelse, mens han selv i sin dybe fordærvelse følte sig hævet over den slags sindsbevægelser.

"De vil, nu da Deres første overraskelse har lagt sig, bedre være i stand til at vurdere de adspredelser, vort selskab kan byde på. De ser, at det kombinerer spillebordets spænding med den, man oplever ved en duel og i et romersk amfiteater. Hedningene var jo ganske opfindsomme, og jeg beundrer oprigtigt deres raffinement; men det er forbeholdt os nutidsmennesker i et kristent land at nå til pikanteriets absolutte højdepunkt. De vil forstå, hvor intetsigende alle fornøjelser er for den, som har fået smag for *dette* spil. Det er så yderst enkelt. Et fuldt sæt kort – men der ser De allerede de spillende i fuld gang. Vil De give mig Deres arm? Jeg er desværre lam."

Og netop som Malthus begyndte på sin beskrivelse, blev dørene slået op til det næste værelse, og hele klubben stimlede skyndsomst derind. Dette rum var nogenlunde af samme udseende som de øvrige, men lidt anderledes møbleret. I midten stod et langt grønt bord, ved hvilket præsidenten sad og med megen grundighed blandede en spil kort. Til trods for, at mr. Malthus gik med stok og støttede sig til oberstens arm, tog det så lang tid at komme afsted, at alle havde fået plads ved bordet før disse tre – prinsen havde ventet på dem – og de satte sig nu alle tre ved den nederste ende af bordet.

"Der er to og halvtreds kort," hviskede mr. Malthus. "Se efter spader es, som er dødstegnet, og klør es, som betegner den, der skal udføre det. Lykkelige, lykkelige unge mænd," vedblev han, "De har gode øjne og kan følge spillet. Jeg kan desværre ikke skelne et es fra en knægt på den anden side af bordet."

Og han gav sig til at finde et andet par briller frem.

"Jeg må da i det mindste se ansigterne," forklarede han.

Obersten fortalte hastigt sin ledsager, hvad han havde hørt af æresmedlemmet, samt om den skrækkelige mulighed, der stod for dem. Prinsen følte et tryk om hjertet, som om en dødskulde lagde sig over hele hans person; blot med den største vanskelighed kunne han synke, og stirrede fra den ene side til den anden som en mand, der er fanget i en labyrint.

"Blot et heldigt stik," hviskede obersten, "så kan vi endnu nå at komme væk."

Men denne bemærkning vækkede prinsen til live igen.

"Stille!" sagde han. "Lad mig nu se, at De kan spille som en gentleman om en hvilken som helst indsats, hvor høj den end er."

Og han så sig rundt; atter syntes han atter at befinde sig vel, skønt hans hjerte slog tungt, og han følte en ubehagelig varme over brystet. De øvrige medlemmer var alle meget rolige og opmærksomme; alle var blege, men ingen i samme grad som mr. Malthus. Hans øjne stod ud af deres huler; han nikkede ufrivilligt i et væk, og hænderne fandt vej til hans mund, hvor de greb efter hans skælvende, blodløse læber. Det var klart, at æresmedlemmet nød sit medlemskab på meget rystende præmisser.

"Opmærksomhed, mine herrer," sagde præsidenten.

Og han begyndte langsomt at dele kortene ud i retning mod uret, idet han standsede et øjeblik, indtil alle havde vist deres kort. Næsten alle tøvede en stund og fra tid til anden så man en spillendes fingre standse flere gange, før de vovede vende det skæbnesvangre papstykke. Efterhånden som prinsens tur rykkede nærmere, følte han en stigende, næsten kvælende spænding; men han havde noget af spillerens natur i sig og

mærkede næsten forbavset, at han til en vis grad følte nydelse ved sine følelser. Spader ni gik til ham, spader tre til Geraldine og hjerter dame til mr. Malthus, som trods al anstrengelse ikke kunne undertrykke et lettelsens suk. Den unge mand med flødeskumskagerne fik næsten i samme øjeblik klør es og stivnede af rædsel – han var ikke kommet her for at dræbe andre, men for selv at blive dræbt, og prinsen glemte i sin ædelmodige medfølelse, den fare, der stadig hang lige truende over ham og hans ven.

Kortene kom endnu engang rundt til hver enkelt, men Dødens kort var var endnu ikke kommet ud. De spillende holdt vejret; man trak vejret i en brudt stønnen. Prinsen fik endnu en spader, Geraldine en ruder, men da mr. Malthus vendte sit kort, lød der en uhyggelig lyd fra hans bryst; det var, som der pludselig brast noget i ham. Han rejste sig fra sin plads og satte sig igen uden at røbe noget tegn på sin tidligere lamhed. Han havde fået spader es. Æresmedlemmet havde spøgt en gang for meget med sin rædsel.

Samtalen flammede nu pludselig op igen. De spillende sank hen i deres tidligere slappe stillinger og begyndte at rejse sig fra bordet og drive afsted i grupper af to eller tre i retning af rygeværelset. Præsidenten strakte armene ud som for at hente nye kræfter og gabte som den, der har fuldendt sit dagsværk. Men mr. Malthus blev siddende på sin plads med hovedet i hænderne; drukken og uden at bevæge sig – en slagen mand.

Prinsen og Geraldine skyndte sig bort. I den kolde natteluft lagde rædslen over, hvad de havde set, sig dobbelt trykkende på dem.

"Ak, herregud!" brast det ud af prinsen, "at lade sig binde af en ed i slige ting! at tillade denne en-gros-handel med mord at fortsætte ustraffet og med fortjeneste! Å, om jeg dog bare turde vove at bryde mit løfte!"

"Det er umuligt for Deres Højhed," svarede obersten. "Deres ære er Bøhmens ære. Men jeg derimod både vover og kan bryde min ed."

"Geraldine," sagde prinsen, "skulle det eventyr, jeg har lokket Dem ud på, sætte en plet på Deres ære, vil jeg aldrig tilgive Dem; ja, – og det går Dem vel nærmere til hjertet – jeg vil aldrig tilgive mig selv."

"Jeg bøjer mig for Deres Højheds ordre," svarede obersten. "Skal vi forlade dette fordømte sted?"

"Ja," svarede prinsen. "Få for Guds skyld fat på en droske og lad os komme hjem, så vil jeg nok forsøge at sove alle erindringer om denne vanærende nat bort."

Men han mærkede sig tydeligvis nøje klubbens adresse, før han gik op i drosken.

Næste morgen kom oberst Geraldine til prinsen, så snart han vågnede, med en avis, hvori følgende notits var understreget.

> **Sørgeligt ulykkestilfælde.**
>
> Ved totiden i nat er mr. Bartholomew Malthus, Chepstow Place 16, Westbourne Grove, på vejen hjem fra et selskab i en vens hus faldet over det øvre brystværn i Trafalgar Square, hvorved han knuste kraniet og brækkede en arm og et ben. Døden er indtruffet øjeblikkelig. Mr. Malthus var i følge med en

ven og søgte en droske, da ulykken indtraf. Da mr. Malthus var lam, kan det tænkes, at ulykken skyldes et pludseligt nyt anfald af hans sygdom. Den ulykkelige var vel kendt i de bedste kredse, og hans bortgang vil blive dybt beklaget af mange.

"Hvis nogen sinde et menneske er gået lige lukt i Helvede, så var det denne lamme mand," sagde Geraldine alvorligt.

Prinsen begravede ansigtet i hænderne og sad længe tavs.

"Og dog er jeg næsten glad over, at han er død," vedblev Geraldine. "Men jeg må tilstå, at mit hjerte bløder ved tanken om vor unge mand med flødeskumskagerne."

"Geraldine," sagde prinsen, idet han hævede blikket, "i går aftes var den stakkels dreng lige så uskyldig som De og jeg; og nu ligger der blodskyld på hans sjæl. Jeg bliver syg om hjertet, når jeg tænker på præsidenten. Jeg ved ikke hvordan, men jeg skal gøre det, men jeg vil tage mig af den kæltring, så sandt der er en Gud i Himlen. Hvilken oplevelse, hvilke lærepenge har den aften ved kortbordet ikke været!"

"Ja," svarede obersten, "men ikke noget, der nogensinde skal gentage sig."

Det varede så længe, før der kom svar fra prinsen, at Geraldine blev bange.

"De kan da ikke tænke på at gå derhen igen," sagde han. "De har allerede lidt alt for meget og set alt for megen rædsel. Deres høje stillings forpligtelser forbyder Dem en gentagelse af denne risiko."

"Der er meget i, hvad De siger," svarede prins Florizel, "og jeg er slet ikke fornøjet med min beslutning. Ak, hvad er man dog,

selv om man bærer den mægtigste herskers dragt? Intet andet end et menneske. Aldrig har jeg følt min svaghed stærkere end i dette øjeblik, Geraldine, men det er stærkere end mig selv. Kan jeg da lade være at interessere mig for den ulykkelige unge mand, som spiste til middag sammen med os for blot nogle timer siden? Kan jeg lade denne præsident følge sin bane uhindret? Kan jeg indlede et sådant gribende eventyr uden at følge det til dets afslutning? Nej, Geraldine, De forlanger mere af prinsen, end mennesket er i stand til. I aften vil vi atter tage plads ved spillebordene i Selvmorderklubben."

Oberst Geraldine faldt på knæ.

"Vil Deres Højhed tage mit liv?" råbte han. "Det er Deres – Deres uden forbehold, men for Guds skyld – De må ikke bede mig udsætte Dem for denne forfærdelige fare igen!"

"Oberst Geraldine," svarede prinsen i en tone, der ikke var fri for at være en smule nedladende, "De er selv den eneste herre over Deres liv. Jeg ønsker blot lydighed; og hvis den kun gives ufrivilligt, forventer jeg den ikke længere. De har tilstrækkelig vist Deres sindelag ved at optræde, som De nu gør."

Obersten kom øjeblikkelig på benene.

"Deres Højhed," sagde han, "vil De fritage mig for at skulle være til rådighed her i eftermiddag? Som en hæderlig mand tør jeg ikke atter vove mig hen i hint selskab, før jeg har bragt alle mine affærer i orden. Deres Højhed skal i øvrigt ikke oftere, det lover jeg, se Deres mest hengivne og taknemmelige af sine tjenere modsætte sig sine bestemmelser."

"Min kære Geraldine," svarede prins Florizel, "det er mig altid yderst ubehageligt, når jeg har nødig at minde Dem om min

rang. Gør, hvad De vil i dagens løb, men vær her før klokken elleve i aften i samme forklædning som i går."

I klubben var der ikke denne anden aften mødt så mange medlemmer som den foregående. Da Geraldine og prinsen kom derhen, var der ikke over seks personer til stede i rygeværelset. Hans Højhed gik straks hen til præsidenten og lykønskede ham varmt i anledning af mr. Malthus' bortgang.

"Det glæder mig altid at finde folk i besiddelse af evner og beslutsomhed, og det finder jeg hos Dem. Deres bestilling er af en delikat natur, men jeg ser, at De forstår at lede det på en succesrig måde og uden at røbe hemmeligheden."

Præsidenten blev en smule bevæget over disse komplimenter fra en person med Hans Højheds overlegne holdning. Han blev næsten ydmyg, da han hørte dem.

"Stakkels Malthy," sagde han, "jeg kan næppe kende klubben igen uden ham. De fleste af mine medlemmer er unge mænd, min herre, tilmed sværmeriske unge mænd, og det er ikke rigtigt selskab for mig. Vistnok havde Malthy også sit sværmeri, men det var af en art, jeg kunne forstå."

"Jeg kan levende forestille mig, at De stemte godt overens med mr. Malthus," svarede prinsen. "Han slog mig som en meget original mand."

Den unge mand med flødeskumskagerne var også til stede, men han viste sig nu meget tavs og nedtrykt. Prinsen og Geraldine søgte forgæves at få ham med i samtalen.

"Hvor bitterlig ønsker jeg ikke, at jeg aldrig havde ført Dem til dette rædselsfulde sted!" udbrød han omsider. "Se bare at komme herfra, mens De endnu har rene hænder. Å, om De havde hørt den gamle mands skrig, da han faldt, og den

skrækkelige lyd af hans knogler mod brolægningen! Skulle I endnu føle en smule godhed for et så dybt sunket menneske som jeg – da ønsk mig spader es i aften."

Som tiden gik, kom der flere medlemmer til, men der var dog ikke mere end tretten til stede, da de satte sig til spillebordet. Prinsen følte atter en vis glæde midt i sin ængstelse; men det forbavsede ham at se Geraldine ganske anderledes rolig end aftenen forud.

"Det er dog besynderligt," tænkte prinsen ved sig selv, "at ordningen af et testamente kan have så stor indflydelse på en ung mands sindstilstand."

"Opmærksomhed, mine herrer," sagde præsidenten, idet han gav sig til at dele kortene ud.

Tre gange gik kortene bordet rundt, uden at noget af de farlige kort var kommet ud. Da præsidenten begyndte at dele ud for fjerde gang, var forsamlingens spænding på højdepunktet. Der var akkurat kort nok til en hel omgang bordet rundt. Prinsen, der sad som nummer to ved præsidentens venstre hånd, ville, på grund af den måde, der blev delt ud – mod uret – få det næstsidste kort. Den tredje af de spillende lagde et sort es – det var klør es. Den næste fik en ruder, dernæst kom en hjerter, men spader es var endnu ikke kommet ud. Endelig vendte Geraldine, som sad på prinsens venstre side, sit kort; det var et es, men i hjerter.

Da prins Florizel så sin skæbne ligge på bordet foran sig, var det, som hans hjerte standsede. Han var en tapper mand, men i dette øjeblik strømmede sveden af hans ansigt. Der var nøjagtig halvtreds chancer af hundrede for, at hans liv var forbi. Han vendte kortet om: det var spader es. Et højt brøl fyldte hans

hoved, og bordet svømmede for hans øjne. Han hørte sin sidemand til højre briste i latter, – det lød som en blanding af skuffelse og oprømthed; han så selskabet forsvinde i størst mulig hast, men hans sind var opfyldt af andre tanker. Han indså nu, hvor tåbeligt, ja, forbryderisk han havde båret sig ad. Frisk og sund, i sin bedste alder og arving til en trone, havde han bortkastet sin egen og et tappert og trofast folks fremtid. "Min Gud!" råbte han, "tilgiv mig!" Men i samme øjeblik var hans forvirring ovre, og han genvandt på et øjeblik sin sædvanlige selvbeherskelse.

Til hans forbløffelse var Geraldine forsvundet. Der var ikke andre tilbage i spilleværelset end hans kommende bøddel, der talte med præsidenten og den unge mand med flødeskumskagerne, som listede sig hen til prinsen og hviskede i hans øre:

"Jeg ville give en million pund, om jeg havde dem, for Deres held."

Hans Højhed kunne ikke lade være med at tænke, idet den unge mand forsvandt, at han gerne ville sælge det for en langt ringere sum.

I dette øjeblik afsluttede præsidenten sin hviskende samtale med ham, som havde fået klør es. Bøddelen forlod værelset med et forstående blik hen på den ulykkelige prins; præsidenten gik hen til ham og gav ham hånden.

"Det glæder mig at have gjort Deres bekendtskab, sir," sagde han, "og særlig at jeg har været i stand til at yde Dem denne ubetydelige tjeneste. De kan da i hvert fald ikke beklage Dem over en lang ventetid. Allerede den anden aften – hvilket lykketræf!"

Prinsen søgte forgæves at udtale et par ord, men han var helt tør i munden, og tungen syntes ganske lammet.

"De føler Dem en smule dårligt tilpas?" spurgte præsidenten med en vis bekymring. "Det gør de fleste. Vil De ikke have et glas cognac?"

Prinsen gjorde en bekræftende gestus, og den anden fyldte straks et stort glas med den omtalte spiritus.

"Stakkars gamle Malthy!" udbrød præsidenten, da prinsen havde tømt sit glas. "Han drak næsten en hel halv flaske, men alligevel lod det ikke til at gøre ham synderlig godt."

"Jeg er nu lettere påvirkelig af et godt glas," sagde prinsen, noget oplivet. "De ser vel, at jeg nu er kommet helt til mig selv igen. Lad mig derfor spørge Dem, hvad jeg nu skal gøre."

"De skal gå langs med Strand i retning af City; hele tiden på venstre fortov, indtil De møder den herre, som netop nu gik ud af værelset. Han vil meddele Dem de øvrige nødvendige oplysninger, og De må da være så venlig at adlyde ham; for i nat er han klubbens øverste myndighed. Og nu," tilføjede præsidenten, "ønsker jeg Dem en behagelig spadseretur."

Florizel gav et utydeligt svar på denne hilsen og tog derpå afsked. Han gik gennem rygeværelset, hvor de fleste af spillerne stadig drak champagne, som han for en dels vedkommende selv havde bestilt og betalt, og til sin egen forbavselse overøste han i sit stille sind hele selskabet med forbandelser. Han tog sin hat og overfrakke i forværelset og fandt sin paraply i et hjørne. Tanken om, at det var sidste gang, han udførte disse dagligdags handlinger, fik ham til at bryde ud i en latter, der lød uhyggelig også i hans egne øren. Han fik pludselig den største ulyst til at forlade værelset og vendte sig i stedet mod vinduet. Men synet

af gadelygterne og mørket udenfor vakte ham atter til besindelse.

"Nej, nej, jeg må være en mand," tænkte han, "jeg må løsrive mig."

Ved hjørnet af Box Court styrtede tre mænd sig over prins Florizel, og kastede ham uden videre ceremoniel ind i en vogn, som hurtigt kørte bort. Der sad allerede en mand i vognen i forvejen.

"Kan Deres Højhed undskylde min tjenstiver?" sagde en velkendt stemme.

Prinsen kastede sig med et voldsomt udbrud af lettelse om halsen på obersten.

"Hvordan skal jeg nogen sinde kunne takke Dem!" udbrød han. "Og hvordan har De fået dette i stand?"

Skønt prinsen for et øjeblik siden med fuldt vidende og vilje var gået sin dødsdom i møde, var han nu mere end lykkelig ved at give efter for venlig voldsomhed og atter vende tilbage til livet og håbet.

"De vil takke mig allerbedst ved for fremtiden at holde Dem borte fra alle den slags farer," svarede obersten. "Hvad Deres andet spørgsmål angår, er det hele ordnet på den simpleste måde, som jeg aftalte her i eftermiddags med en bekendt detektiv. Han har lovet og er blevet betalt for sin diskretion. Vi har benyttet os af Deres egne tjenere. Huset i Box Court har været omringet siden mørket faldt på, og den vogn, vi sidder i, er en af Deres Højheds egne, og har ventet næsten en time på Dem."

"Og den ulyksalige, som skulle have slået mig ihjel, – hvad med ham?" spurgte prinsen.

"Han blev taget, da han forlod klubben," svarede obersten, "og venter nu på Deres dom i Deres palæ, hvor de øvrige medskyldige snart vil gøre ham selskab."

"Geraldine," sagde prinsen, "De har frelst mig på trods af mine udtrykkelige befalinger, og deri har De handlet vel. Jeg skylder Dem ikke alene mit liv, men også en lektie; og jeg ville være min stilling uværdig, hvis jeg ikke viste mig taknemmelig mod min lærer. Men De må selv bestemme, hvordan denne taknemmelighed skal komme til udtryk."

De tav begge, mens vognen vedblivende fløj gennem gaderne. Hver havde nok i sine egne tanker. Stilheden blev brudt af oberst Geraldine.

"Deres Højhed har i dette øjeblik en hel del fanger, hvis skæbne skal afgøres. Blandt disse er der i det mindste én forbryder, som fortjener straf. Vor ed forbyder os at søge lovens hjælp; og selv om vi blev løst fra eden, ville vi forbryde os mod ærens lov. Tør jeg spørge, hvilke planer Deres Højhed har?"

"Ja, en ting har jeg allerede bestemt," svarede Florizel, "nemlig at præsidenten skal falde i duel. Der står blot tilbage at vælge hans modstander."

"Deres Højhed har tilladt mig at vælge min belønning," sagde obersten. "Vil De tillade mig at overdrage min broder dette tillidshverv? Det er et ærefuldt hverv, men jeg tør forsikre Deres Højhed, at drengen vil skille sig fra det med ære."

"Det er ingen tiltalende tjeneste, De beder mig om," sagde prinsen, "men jeg kan ikke nægte Dem noget."

Obersten kyssede hans hånd med den største hengivenhed, og i samme øjeblik rullede vognen ind under buegangen til prinsens pragtfulde residens.

En time efter modtag prinsen iført sin stillings ydre kendetegn og med samtlige Bøhmens ordner på sit bryst, medlemmerne af Selvmorderklubben.

"Tåbelige og onde mennesker er I," sagde han; "men de fleste af jer er vel drevet ind på denne kurs, fordi I ingen anden udvej havde, og I vil få ansættelse og blive lønnet af mine embedsmænd. De af jer, som har gjort sig skyldig i nogen forbrydelse, må søge tilgivelse hos en mægtigere og mere barmhjertig hersker end jeg. Jeg føler medlidenhed med jer alle, og det langt inderligere, end I kan tænke jer; i morgen skal I fortælle mig jeres respektive historier, og jo mere oprigtige I er, des mere vil jeg kunne gøre for at bedre jeres lykke. Hvad Dem angår," vedblev han, idet han henvendte sig til præsidenten, "ville det være en fornærmelse mod en mand i Deres stilling at tilbyde Dem nogen som helst hjælp; i stedet har jeg en lille adspredelse at tilbyde Dem. Her står" – han lagde i dette øjeblik hånden på skulderen af Geraldines unge broder – "en af mine officerer, som agter at foretage en rejse til Kontinentet, og jeg beder Dem gøre mig den tjeneste at ledsage ham på denne udflugt. I forbigående bemærket," sagde han så pludselig i et andet tonefald, "skyder De godt med pistol? – De kan få brug for det. Når to mænd således drager ud på rejse sammen, er det bedst at være forberedt på alt. Og lad mig tilføje, at skulle det hænde, at den unge Geraldine forsvinder på vejen, har jeg altid en anden mand i min tjeneste at stille til Deres disposition. Og jeg er, hr. præsident, bekendt for at have både en lang arm og et skarpt blik."

Med disse ord, der udtaltes i den strengest mulige tone, sluttede prinsen sin tale. Næste morgen blev klubbens

medlemmer hjulpet på forskellig vis efter prinsens løfte, og præsidenten sendt afsted på sin rejse under ledsagelse af mr. Geraldine og et par pålidelige tjenere, uddannet i prinsens egen stab. Men prinsen lod det ikke blive ved det; huset i Box Court blev sat under opsyn af nogle detektiver, og alle breve og besøgende til Selvmorderklubben skulle undersøges af prins Florizel personlig.

Her ender fortællingen om den unge mand med flødeskumskagerne; ynglingen er nu en velstillet familiefader i Wigmore Street, Cavendish Square. Af visse let forståelige grunde nævner jeg ikke hans husnummer. De, der ønsker at høre mere om prins Florizel og præsidenten for Selvmorderklubben, kan læse den efterfølgende historie om doktoren og saratoga-kufferten.

2. Doktoren og saratoga-kufferten

Silas Q. Scuddamore hed en amerikaner, en yngling af et simpelt og harmløst gemyt; egenskaber, der var så meget mere prisværdige, som han kom fra New England – et område af den nye verden, hvor man ikke just er berømt for at besidde netop de dyder. Skønt han var uhyre rig, skrev han op alle sine udgifter i en lille notesbog, og han studerede Paris' tillokkelser fra syvende etage af et *hôtel garni* i Quartier Latin. Denne påholdenhed var dog mest en vane, ligesom hans skikkelighed, som han var berømt for blandt sine kammerater, væsentlig skyldtes hans ungdom og mistro til verden.

I værelset ved siden af boede en nydelig og yderst elegant dame, som han først havde antaget for grevinde. Siden fik han vide, at hun var kendt under navnet madame Zephyrine, og hvad hun så i øvrigt måtte være, var hun ikke nogen betitlet person. Hun plejede hver dag at bruse forbi den unge amerikaner på trappen med en høflig bøjning, et par henkastede venlige ord og et strålende blik fra de store sorte øjne, hvorefter hun forsvandt i en raslen af silke og synet af sin beundringsværdige fod og ankel. Men disse tilnærmelser havde så langt fra den tilsigtede virkning på mr. Scuddamore; tværtimod nedsænkede de ham i den dybeste undseelse og frygtsomhed. Hun var flere kommet til ham for at bede om et lys eller undskylde de indbildte forstyrrelser, som hendes

puddelhund havde anrettet, men hans mund lukkedes øjeblikkelig i nærvær af dette højtstående væsen; de få franske ord, han kunne, nægtede øjeblikkelig sin tjeneste, og han var kun i stand til at stamme og stirre på hende, indtil hun gik sin vej. Men til trods for, at de således næsten ikke havde noget med hinanden at gøre, sparede han ikke på de flotteste hentydninger, når han sad alene og sikker sammen med sine venner.

Værelset lige over for amerikanerens – der var tre rum på hver etage i hotellet – beboedes af en gammel engelsk læge af temmelig tvivlsomt rygte. Dr. Noel, sådan hed han, var blevet nødt til at forlade London, hvor han havde en stor og stadig øgende praksis, og man insinuerede, at det var politiet, som havde foreslået ham denne forandring af opholdssted. I ethvert tilfælde boede han, som tidligere havde levet med i den store verden, nu i Quartier Latin i den største ensomhed og tarvelighed, og brugte meget af sin tid på studier. Mr. Scuddamore havde gjort hans bekendtskab, og de to plejede nu og da at spise en tarvelig middag sammen i en restaurant over for hotellet.

Silas Q. Scuddamore havde mange små lastefulde tilbøjeligheder – af den mere respektable art, og han nægtede sig ikke den fornøjelse at tilfredsstille dem, selv om det så også skulle ske på en mindre fin måde. Hans værste svaghed var nysgerrighed. Han var en født sladderhank; alting og særligt da det, som han havde nogen erfaringer i, interesserede ham i den voldsomste grad. Han var af dem, som kunne spørge og spørge utrætteligt og hensynsløst om alle mulige ting. Når han bragte et brev til postkassen, så man ham veje det i hånden, vende det

rundt gentagne gange, omhyggeligt studere adressen; og da han opdagede en lille sprække i væggen ind til madame Zephyrine, udvidede han den og benyttede den flittigt til at iagttage, hvad hans naboerske foretog sig.

En dag i slutningen af marts, hvor hans nysgerrighed var vokset i takt med, at den blev tilfredsstillet, fik han gjort åbningen en smule større, så han kunne overskue en anden del af værelset. Da han den aften som sædvanlig skulle udspejde Zephyrines bevægelser, blev han yderst forbavset ved at opdage, at åbningen på en eller anden mærkelig måde var lukket på den anden side, men han følte sig ganske tilintetgjort, da der pludselig atter blev fri udsigt, og en munter latter lød ham i møde. Hans hemmelighed var åbenbart blevet røbet ved, at noget af vægkalken var skallet af, og nu morede hans naboerske sig med at iagttage ham på tilsvarende måde. Mr. Scuddamore betoges af den ubehageligste skamfølelse; han blev frygtelig ærgerlig på sig selv og fordømte ubarmhjertig madame Zephyrine, ja gav endog sig selv skylden for miseren. Men da han næste dag fandt, at hun ikke havde gjort noget for at berøve ham hans bedste tidsfordriv, vedblev han at udnytte hendes skødesløshed og tilfredsstille sin tåbelige nysgerrighed.

Næste dag havde madame Zephyrine et længere besøg af en høj mand med en usikker, slentrende gang; han kunne vel være hen imod de femti, som Silas ikke havde set før – hans tweed-dragt og kulørte skjorte i forening med det buskede kindskæg røbede straks englænderen, og hans matte grå øjne gav Silas en fornemmelse af kulde. Han havde nogle underlige skruende bevægelser med læberne under hele samtalen, der blev holdt i en hviskende tone. Mere end en gang havde Silas en tydelig

fornemmelse af, at de to pegede hen mod hans værelse, men de eneste ord, som det lykkedes ham at opfatte med sikkerhed, var følgende bemærkning af englænderen, der blev udtalt i et noget højere tonefald, som om det var svar på en eller anden benægtelse eller modsigelse:

"Jeg har studeret hans smag så indgående som muligt, og jeg kan med største bestemthed sige, at De er den eneste kvinde af den art, jeg kan få fat på."

Madame Zephyrine gav blot et suk til svar; hun lod til med en gestus at bøje sig for en befaling, der kom fra den højeste autoritet.

Den eftermiddag var kighullet helt dækket, man havde trukket et skab hen foran det; og mens Silas endnu ærgrede sig over dette uheld, som han gav englænderen skylden for, bragte portneren ham et brev skrevet med kvindehånd. Det var affattet på fransk, men ortografien var noget mangelfuld; det havde ingen underskrift og indeholdt blot en lokkende opfordring til den unge amerikaner om at indfinde sig på Bal Bullier klokken elleve samme aften. Han vaklede længe mellem nysgerrighed og frygt; snart var han dyden selv, snart ild og vovemod; men det endelige resultat var, at Silas Q. Scuddamore stod ved indgangen til Bal Bullier længe før klokken ti, iført en elegant dragt, hvor han betalte sin billet med en flothed og frejdighed, der ikke var ganske uklædelig.

Det var i karnevalstiden; en mængde mennesker boltrede sig på gulvet under en voldsom larm. I begyndelsen skræmte det stærke lys og den voldsomme tummel vor unge eventyrer, men snart steg støjen ham til hovedet som en slags rus, og han fyldtes pludselig af et større mandsmod, end han ellers plejede

at udvise. Han var i dette øjeblik rede til at trodse Djævelen selv, og han slentrede gennem salen en holdning som en prøvet verdensmand. Mens han således strejfede rundt, bemærkede han madame Zephyrine og hendes englænder i samtale bag en søjle. På en gang vågnede hans gamle lyst til at lytte, og han sneg sig nærmere og nærmere til parret bagfra, indtil han var inden for hørevidde.

"Det er manden," sagde englænderen, "der henne – med det lange lyse hår – ham, som taler med den pigen i grønt."

Silas så i den angivne retning og bemærkede en meget smuk unge mand af lav vækst.

"Det er godt," sagde madame Zephyrine. "Jeg skal gøre mit bedste. Men husk på, at selv den bedste kan komme til kort i sådanne anliggender."

"Pyt," genmælede hendes ledsager, "jeg tager hele ansvaret. Har jeg måske ikke valgt Dem ud af tredive? Gå De bare, som jeg siger, men vogt Dem for prinsen. Jeg kan ikke regne ud, hvad det er for et fordømt uheld, som har ført ham her hen i aften. Som om der måske ikke fandtes mindst et dusin andre dansebuler her i Paris, der burde interessere ham ganske anderledes end dette sammenrend af sølle studenter og diskenspringere! Se ham, som han sidder der, mere lig en regerende fyrste på tronen hjemme i sit land end en prins, som er ude at more sig."

Silas havde igen heldet med sig. Han fik straks øje på den omtalte, en kraftigt bygget mand med sjældent smukke træk og en overlegen mine, der sad ved et bord sammen med en anden smuk mand, adskillige år yngre, som hele tiden tiltalte den ældre med iøjnefaldende underdanighed. Prinsens navn gjorde

straks indtryk på den republikanske amerikaner, og synet af den person, der var indehaver af navnet havde den sædvanlige indvirkning på ham. Han overlod madame Zephyrine og englænderen til dem selv, og trængte sig frem gennem forsamlingen for at nærme sig til det bord, som prinsen og hans ledsager havde beæret med deres valg.

"Jeg siger Dem endnu engang, Geraldine," udbrød prinsen, "at denne plan er den rene galskab. Det var Dem selv – og det er jeg glad for at kunne sige – som foreslog Deres broder til dette skrækkelige vovespil, og De er derfor forpligtet til at have opsyn med hans opførsel. Han har samtykket i at opholde sig så mange dage i Paris; allerede det var uklogt, når man betænker hvad det er for et menneske han har med at gøre; men nu, da der ikke er mere end 48 timer til han skal rejse, og da der kun er to til tre dage til den afgørende begivenhed skal finde sted, må jeg spørge Dem: er dette et sted for ham at bruge sin tid? Han skulle nu øve sig hos en fægtemester; han skulle sove så længe som muligt og tage passende spadsereture, mens han holdt den strengeste diæt og nægtede sig enhver nydelse af hvidvin og cognac. Tror den fyr, at vi bare spiller komedie? Dette er dødelig alvor, Geraldine!"

"Jeg kender drengen alt for godt til, at jeg skulle blande mig i hans sager," svarede obersten; "og godt nok til ikke at blive nervøs for ham. Han er mere forsigtig, end De tror, og fuldstændig fri for frygt. Havde det været en kvinde, ville jeg ikke vovet at udtale mig så dristigt, men jeg tillader mig at mene, at en mand som præsidenten kan overlades til hans og de to tjeneres varetægt, uden at nogen behøver at frygte noget."

"Det glæder mig meget at høre Dem sige sådan," svarede prinsen, "men jeg føler mig ikke helt beroliget. Disse tjenere er ypperlige spioner, og dog er det allerede lykkedes denne kæltring at snige sig bort tre gange, hvorved han har kunne benytte flere timer til sine egne, sandsynligvis farlige, forehavender. En amatør kunne måske have tabt ham af syne ved et uheld, men når så drevne fyre som Rudolph og Jerome mister færten, må det være gjort med velberåd hu, og af en mand, der råder over en ganske enestående udspekulerethed og beslutsomhed."

"Jeg ville dog mene, at dette er et spørgsmål, som alene vedkommer mig og min broder," svarede Geraldine i en lidt fornærmet tone.

"Det vil jeg så tillade det at være, oberst Geraldine," svarede prins Florizel, "måske skulle dog netop den omstændighed gøre Dem så meget mere villig til at lyde mine råd. Men nok om det. Den unge pige i den gule kjole derhenne danser aldeles glimrende."

Og dermed gik samtalen ind på mere harmløse emner, som er egnet til afhandling i et pariser-ballokale i karnevalstiden.

Silas huskede med ét, hvor han var, og at tiden allerede nærmede sig, da han skulle være på det sted, han var tilsagt. Jo mere han tænkte over situationen, desto mindre brød han sig om det, og da der i det samme opstod en bevægelse i mængden, som trak ham i retning af døren, lod han sig føre med den uden modstand. Strømmen førte ham hen i et hjørne under galleriet, hvor hans øre straks opfangede madame Zephyrines stemme. Hun talte nu på fransk med den unge lyslokkede mand, som

den fremmede englænder havde udpeget ikke en halv time tidligere.

"Jeg har mit rygte at tage hensyn til," sagde hun, "ellers ville jeg ikke pålægge Dem andet, end hvad mit hjerte tilsiger mig. Men De behøver som sagt ikke at sige andet end det, jeg har sagt, til portneren, så vil han lade Dem passere uden nogen indvendinger."

"Men hvorfor denne snak om en gæld?" spurgte hendes ledsager i en ærgerlig tone.

"Himmel!" udbrød hun, "tror De måske ikke, at jeg ved, hvad der passer sig på mit eget hotel?"

Og dermed gik hun, idet hun klyngede sig indsmigrende til den unge mands arm.

Dette bragte atter Silas til at tænke på sin billet.

"Om ti minutter," tænkte han, "skal jeg måske møde en lige så smuk kvinde som hende, en, som er langt mere elegant klædt – en virkelig dame, måske endog adelig."

Men så huskede han pludselig på ortografien i brevet, og det nedsatte i nogen grad hans humør.

"Men det kan jo være hendes pige, der har skrevet det," forestillede han sig.

Nu var der bare nogle minutter tilbage, til tiden var inde, og det umiddelbart forestående fik straks hans hjerte til at banke på en mærkelig og ikke ganske tiltalende måde. Han tænkte med en vis lettelse, at han jo på ingen måde var forpligtet til at vise sig. Dyd og fejhed kæmpede i hans indre, og han gik endnu en gang i retning af døren, men denne gang af egen drift, idet han kæmpede mod den strøm af mennesker, som nu trængte sig frem i modsat retning. Måske trættede denne vedholdende

modstand ham, eller han var kommet i en sindstilstand, hvor blot det at fastholde et forsæt i ti minutter kan frembringe en hel forandring til det modsatte. Vist er det, at han pludselig gjorde helt omkring for tredje gang og ikke standsede, før han havde fundet sig et skjulested nogle få skridt fra det aftalte sted.

Her gennemgik han en ny indre kamp, hvorunder han flere gange bad til Gud om hjælp – Silas havde nemlig fået en from opdragelse. Nu havde han ikke den ringeste lyst til at møde den ukendte; og intet hindrede ham i at flygte, bortset fra en tåbelig frygt for, at han ville blive anset for svag og umandig. Men dette var imidlertid så stærk en følelse, at det overskyggede alt andet, og skønt det ikke fik ham til vise sig, afholdt det ham dog fra at tage retræten. Nu var klokken ti minutter over den fastsatte tid. Unge Scuddamores mod steg; han så spejdende rundt om hjørnet, men kunne ikke opdage nogen på mødestedet; utvivlsomt var vedkommende blevet træt af at vente og var gået sin vej. Han blev nu lige så dristig, som han før havde været bange. Det forekom ham klart som dagen, at, hvis han trådte frem i dette øjeblik, selv om det var for sent, kunne ingen beskylde ham for fejhed. Ja, han tænkte endog, at han havde været ude for et bedrag, og komplimenterede sig selv for sin dygtighed til at gennemskue og udmanøvrere dem, som var ude efter ham. Så omskiftelig en ting er en ung mands sind!

Styrket af disse tanker forlod han dristigt sit hjørne; men han havde ikke taget mere end et par skridt, før en hånd lagde sig på hans arm. Han vendte sig om og så en svær dame med statelige træk, men ellers uden nogen strenghed i sit blik, stå foran sig.

"De hører nok til de overlegne hjerteknusere, kan jeg se," sagde hun med et smil; "siden De lader en dame vente. Men jeg var fast besluttet på at møde Dem. Når en kvinde først har glemt sig selv i den grad, at hun gør den første tilnærmelse til en mand, har hun for længe siden lagt enhver tanke om smålig stolthed bag sig."

Silas var ganske overvældet af den ukendtes størrelse og udseende og af den pludselighed, hvormed hun havde nærmet sig ham. Men hun fik ham snart beroliget. Hun optrådte så jævnt og imødekommende, hun fik ham til at spøge og le, og hun lo med ham; kort og godt, i løbet af ganske kort tid havde hendes elskværdighed, støttet af en rigelig nydelse af lunet cognac, fået ham til ikke alene at mene at nære den voldsomste kærlighed til damen, men også til at overøse hende med de mest uforbeholdne erklæringer om sine følelser.

"Ak," sukkede hun, "jeg ved ikke, om jeg ikke burde sørge over dette øjeblik, hvor megen glæde Deres ord end skænker mig. Hidtil har jeg lidt alene, nu, min stakkels dreng, vil vi være to. Jeg er ikke min egen herre. Jeg tør således ikke bede Dem besøge mig i mit hjem, for jeg vogtes af skinsyge blikke. Lad mig se," tilføjede hun; "jeg er ældre end De, men som kvinde langt svagere; og skønt jeg har den størst mulige tillid til Deres mod og viljestyrke, må jeg udnytte mit kendskab til verden og menneskene til hjælp for os begge. Hvor bor De henne?"

Han sagde, at han boede i et *hotel garni* og nævnte gaden og husnummeret.

Hun syntes at tænke sig grundigt om et øjeblik.

"Nuvel," sagde hun endelig, "De vil altså være mig tro og lydig, ikke sandt?"

Silas forsikrede ivrigt sin troskab.

"Godt," vedblev hun med et opmuntrende smil, "De må blive hjemme i morgen aften, og skulle der komme nogen af Deres venner på besøg, så må de sende dem bort under det første det bedste påskud. Porten i Deres hotel lukkes vel klokken 10?"

"Klokken 11," svarede Silas.

"Et kvarter over elleve," vedblev hun, "skal De forlade huset. Råb bare, at døren skal åbnes, og vogt Dem for at komme passiar med portneren, da det kan ødelægge det hele. Gå lige frem til gadehjørnet, hvor Luxembourg-haven støder ud til boulevarden; der vil De finde mig ventende på Dem. Jeg stoler på, at De følger mine anvisninger til punkt og prikke; og husk, at hvis De fejler på blot et punkt, vil De bringe den kvinde, hvis eneste fejl er at have set og elsket Dem, i de største ubehageligheder."

"Jeg kan ikke indse nytten af alle disse forskrifter," sagde Silas.

"De begynder nok allerede at behandle mig som var De min herre," råbte hun, idet hun slog ham med viften på armen. "Tålmodighed! De må ikke begynde straks med den slags. En kvinde holder af at blive lystret i begyndelsen, siden kan hun nok finde sin fornøjelse i selv at være underdanig. For Himlens skyld, gør som jeg beder Dem om, ellers svarer jeg ikke for noget. Men der falder mig noget ind," tilføjede hun i en tone, som havde hun netop øjnet en ny vanskelighed; "jeg har en bedre udvej til at holde påtrængende besøgende borte. Sig til portneren, at han ikke skal lukke nogen ind til Dem uden én, der kommer denne aften for at afkræve Dem en gæld; sig dette

med en vis følelse, som om De frygtede denne samtale, og han tager Deres ordre alvorligt."

"Jeg vil mene, De kan være forvisset om, at jeg nok skal vide værge mig mod påtrængende besøgende," svarede han, ikke ganske uden at føle sig stødt.

"Ja, nu har jeg sagt, hvordan jeg ønsker det hele arrangeret," bemærkede hun koldt. "Jeg kender mændene; en kvindes gode navn spiller ingen rolle for dem."

Silas rødmede og hang lidt med hovedet; han havde tænkt sig, at der skulle blive anledning til lidt praleri over for vennerne i anledning af det nye bekendtskab.

"Men først og fremmest," tilføjede hun, "må De ikke at sige et ord til portneren, når De går."

"Og hvorfor ikke?" spurgte han. "Af alle Deres instrukser synes denne mig den mindst vigtige."

"I begyndelsen tvivlede De på fornuften i nogle af de andre, som De nu indser var nødvendige," svarede hun. "Tro mig derfor, når jeg siger Dem, at også denne forholdsregel vil være nyttig; med tiden vil de indse det; og hvad skal jeg tænke om Deres hengivenhed, når De nægter mig den slags småting allerede ved vort første møde?"

Silas begyndte på en strøm af forklaringer og undskyldninger; men pludselig så hun op på uret og slog hænderne sammen med et undertrykt skrig.

"Himmel!" råbte hun, "er det så sent? Jeg har ikke et øjeblik at tabe. Ak, vi stakkels kvinder, hvilke slaver vi er! Hvad har jeg ikke allerede udsat mig for af hensyn til Dem?"

Hun gentog endnu en gang sine mange formaninger, samtidig med, at hun overøste ham med kærtegn og ømme

blikke, derefter bød hun ham farvel og forsvandt i mængden.

Hele den følgende dag følte Silas sig som en meget betydningsfuld person; han var nu vis på, at hun var grevinde; og da aftenen kom, fulgte han nøje alle hendes forskrifter og var til den fastsatte tid på hjørnet ved Luxembourg-haven. Der var ikke et menneske at se. Han ventede næsten en halv time, så ind i ansigtet på alle, som gik forbi eller drev omkring i nærheden; han tog sig endog en tur rundt til de øvrige hjørner af boulevarden og rundt langs havens rækværk, men der kom ingen smuk grevinde og kastede sig i hans arme. Til sidst begav han sig modstræbende tilbage til sit hotel. På vejen huskede han de ord, som var blevet vekslet mellem madame Zephyrine og den blonde unge mand, og han fyldtes af bange anelser.

"Det lader til," sagde han ved sig selv, "at alle skal lyve for vor portner." Han ringede på klokken, døren åbnedes, og portneren kom i sin natskjorte ud til ham med et lys i hånden.

"Er han gået?" spurgte portneren.

"Han? Hvem mener De?" spurgte Silas i en noget skarp tone; for han var ærgerlig over sin skuffelse.

"Jeg har ikke set ham gå," vedblev portneren, "men jeg antager, at De har betalt ham, hvad De skylder. Her i huset vil vi ikke have folk, som ikke kan betale deres gæld."

"Hvad Fanden mener De?" råbte Silas groft; "jeg fatter ikke et ord af Deres sludder."

"Den lille lyshårede mand, som var her for at hente sine penge," svarede portneren. "Det er ham, jeg mener. Hvem skulle det ellers være, De sagde jo, at jeg ikke skulle lukke nogen anden ind."

"Men du gode Gud, han kom jo aldrig," svarede Silas.

"Jeg tror, hvad jeg tror," blev portneren ved med et underfundigt, spottende blik.

"De er en uforskammet slyngel!" råbte Silas, men samtidig slog det ham, at han havde gjort sig latterlig ved sin heftighed. Langsomt begyndte han at løbe op ad trappen, idet hans sind opfyldtes af tusinde bange anelser.

"De skal altså ikke have noget lys?" råbte portneren efter ham.

Men Silas skyndte sig blot videre og standsede ikke, før han havde nået syvende sal og stod foran sin egen dør. Han standsede et øjeblik for at få vejret; han frygtede i dette øjeblik det værste og vovede næsten ikke at gå ind i sit værelse.

Da han endelig dristede sig til at åbne døren, følte han sig helt lettet ved at se, at det var mørkt og tilsyneladende tomt. Han trak vejret dybt. Her var han hjemme igen og helt velbeholden; dette skulle blive hans sidste galskab, lige som det havde været hans første. Tændstikkerne stod på et lille bord ved sengen, og han gav sig til at famle sig vej i den retning. Men pludselig blev han igen grebet af frygt, og han blev forfærdelig glad ved at mærke, at et eller andet, han var stødt imod, ikke var noget farligere end en stol. Nu rørte han ved gardinerne, vinduet sås utydeligt, og han vidste da, at han måtte være lige for enden af sengen og kun behøvede at føle sig frem langs med denne for at finde det bord, han søgte.

Han følte med hånden efter sengen, men hvad han følte, var ikke bare et sengetæppe, som lå over den; – der var noget under tæppet, som føltes som et menneskeben. Silas trak armen tilbage og stod et øjeblik som forstenet.

"Hvad i Guds navn kan dette dog være!" tænkte han.

Han lyttede med alle sanser spændte, men der hørtes ikke et åndedrag. Endnu en gang rakte han fingerspidsen ud mod det sted, han allerede havde berørt, men sprang så flere meter tilbage, og stod der, skælvende af skræk. Der lå noget i sengen. Hvad det var, vidste han ikke, men der var noget.

Der gik nogle sekunder, før han igen kunne røre sig. Så fandt han, som ledet af et instinkt, tændstikkerne, og med ryggen vendt mod sengen tændte han et lys. Så snart flammen blussede op, vendte han sig langsomt om for at se efter det, han frygtede at se. Og ganske rigtigt, hans værste forestilling viste sig for hans øjne. Sengetæppet var trukket omhyggeligt op over hovedpuden, men under det tegnede sig omridsene af et ubevægeligt menneskelegeme; og da han styrtede frem og rev sengeklæderne af, så han for sig den blonde unge mand, som havde været på Bal Bullier aftenen før. Han lå nu med åbne, tomme øjne; hans ansigt var sort og opsvulmet, og en tynd strøm af blod flød langsomt ned fra hans næsebor.

Silas satte i et langt, skælvende klageskrig, slap lyset og faldt på knæ ved siden af sengen.

Han vågnede fra den afmagt, hans forfærdelige opdagelse havde hensat ham i, ved en diskret, men vedholdende banken på døren. Det varede nogle sekunder, før han huskede, hvilken stilling han befandt sig i; men da han ville ile hen for at hindre nogen i at komme ind, var det allerede for sent. Dr. Noel stod der i en høj nathue med en lampe i hånden, der oplyste hans lange blege ansigt; han nikkede med hovedet, kastede spejdende blikke omkring sig som en fugl, der søgte bytte, skubbede langsomt døren op og stod snart midt i værelset.

"Jeg syntes, jeg hørte et råb," begyndte doktoren, "og da jeg var bange for, De skulle være syg, betænkte jeg mig ikke på at trænge ind til Dem."

Med brændende ansigt og voldsomt bankende hjerte stod Silas stille mellem ham og sengen; det var ham umuligt at åbne munden til svar.

"Her er mørkt," vedblev doktoren, "og De er endnu ikke begyndt at tænke på at komme i seng. De vil måske sige, at de ikke trænger nogen hjælp, men jeg kan se på Deres ansigt, at De i dette øjeblik behøver enten en ven eller en læge – hvem af dem skal det være? Lad mig føle Deres puls; den giver ofte en pålidelig målestok for hjertets befindende."

Han nærmede sig til Silas, der stadig trak sig tilbage og søgte at gribe hans hånd; men den unge amerikaners nerver var alt for forstyrrede til at tåle dette. Han undveg doktoren med et pludseligt spring, kastede sig så på gulvet og brast i en strøm af tårer.

Da dr. Noel opdagede den døde mand i sengen, formørkedes hans ansigt. Han skyndte sig hen til døren, som han havde ladet stå på klem, lukkede den hastig og drejede nøglen om to gange.

"Op med Dem!" råbte han højt og bestemt til Silas, "nu er det ikke tid til at græde. Hvad har De gjort? Hvordan kom dette lig herind i Deres værelse? Tal De kun frit ud, – jeg kan måske hjælpe Dem! Tror De, jeg vil styrte Dem i ulykke? Tror De, at dette døde stykke kød i Deres seng på nogen måde kan forandre den sympati, De har vundet hos mig? Tåbelige unge mand, den straf som blinde og uretfærdige love sætter for enkelte handlinger, berører ikke gerningsmanden i hans virkelige venners øjne. Hvis jeg så min bedste ven komme til mig

dryppende af blod, ville han ikke være ringere i min agtelse af den grund. Rejs Dem op, unge mand, godt og ondt er fabeldyr, alt hvad der findes i livet er skæbnen, og hvordan De end stilles for denne sags skyld, så har De her en ved Deres side, som vil hjælpe Dem til det yderste."

Således opmuntret tog Silas sig sammen, og gav sig med brudt stemme og hjulpet af doktorens spørgsmål til at fortælle, hvad der var hændt ham. Men samtalen mellem prinsen og Geraldine nævnte han intet om, da han ikke havde forstået stort af den og ikke havde den mindste anelse om, at den kunne have nogen sammenhæng med hans egne ulykker.

"Ak!" udbrød doktor Noel, "enten er jeg blind, eller også er De i Deres uskyld faldet i de farligste hænder i Europa. Min stakkels dreng, hvilken grav har man ikke lokket dem ned i, hvilken dødsfare har De ikke i Deres naivitet ladet Dem lede ind i! Denne mand," sagde han, "denne englænder, som De har set to gang, og som jeg mistænker er sjælen i denne sammensværgelse, kan De beskrive ham! Var han ung eller gammel, høj eller lav?"

Men Silas, som med al sin nysgerrighed ikke ejede øjne i hovedet, kunne kun give nogle ganske almindelige oplysninger, som det var umuligt at slutte noget fra.

"Den slags skulle være genstand for undervisning i enhver skole," råbte doktoren opbragt. "Hvad hjælper øjne og tungefærdighed, når et menneske ikke er i stand til at iagttage og genkende sin dødsfjende? Jeg, som kender alle Europas forbryderbander, kunne have fundet ham blandt tusinder og smedet våben til Deres forsvar. Dyrk iagttagelsens kunst for

fremtiden, min stakkels unge ven; De vil måske finde, at den kan være Dem til den største nytte."

"Fremtiden?" mumlede Silas; "hvilken fremtid tror De, jeg har i vente, andet end galgen?"

"Ungdommen er en fej og modløs tid," svarede doktoren; "ens sorger synes så ofte tungere, end de er i virkeligheden. Jeg er en gammel mand, men jeg opgiver aldrig håbet."

"Kan jeg da fortælle politiet sådan en historie?" spurgte Silas.

"På ingen måde," svarede doktoren. "Efter hvad jeg allerede på dette tidspunkt kan ane af, hvad man har udsat Dem for, er Deres sag fortvivlet, bedømt ud fra øvrighedens forudsætninger; og man vil uden tøven anse Dem for den skyldige. Og husk, at vi blot kender en del af denne sammensværgelse; og de infame bedragere sikkert har udlagt en mængde andre spor, som en retslig undersøgelse let kan bringe for dagens lys, og hjælpe til med at placere skylden så meget mere sikkert på Dem."

"Jeg er altså fortabt!" udbrød Silas.

"Det har jeg ikke sagt," svarede dr. Noel, "jeg er en forsigtig mand."

"Men se da blot på det der!" indvendte Silas og pegede på liget. "Her ligger denne ting i min seng; det kan ikke bortforklares på nogen mulig måde, jeg kan ikke få det til at forsvinde, og kan ikke se på det uden at føle rædsel."

"Rædsel?" gentog doktoren. "Nej. Når legemets urværk er standset, da er det for mig ikke andet end en sindrigt stykke maskineri, som jeg kan tage fra hinanden og studere med mine instrumenter. Når blodet først er blevet koldt og stillestående, er det ikke længere menneskeligt blod; og er kødet først dødt, er

det ikke længere det kød, vi attrår hos den, vi elsker og respekterer hos vore venner. Ynden, det tiltrækkende og det frygtindgydende er forsvundet med den sjæl, som gav det liv. Væn Dem derfor til at se med ro på denne afsjælede skikkelse; for hvis min plan lader sig udføre, vil De blive nødt til at udholde dette naboskab, som De i øjeblikket frygter så voldsomt, i nogle dage."

"Deres plan?" råbte Silas. "Hvad er det? Sig mig det øjeblikkelig; for jeg har næppe mod på at fortsætte denne usle tilværelse længere."

Uden at svare vendte dr. Noel sig mod sengen og gav sig til at undersøge liget.

"Stendød," mumlede han. "Ja, og som jeg tænkte mig, har de tømt hans lommer. Ja, og navnet er skåret ud af skjorten. De har gjort deres arbejde grundigt og godt. Heldigvis er han ikke nogen svær mand."

Silas hørte på ham med den største angst. Endelig, da doktoren havde tilendebragt sin undersøgelse, satte han sig på en stol og tiltalte smilende den unge amerikaner:

"I den tid, jeg har været herinde i Deres værelse, har såvel min tunge som mine øren været travlt beskæftigede, men samtidig har jeg dog også tilladt mig at bruge mine øjne. Jeg lagde for lidt siden mærke til, at De har en af disse umådelige tingester, som Deres landsmænd fører med sig hele verden rundt – jeg mener en saratoga-kuffert – stående derhenne i krogen. Hidtil har jeg aldrig kunnet forstå, hvad nytte man kan have af den slags uhyrer, men nu begynder det at gå op for mig. Om den oprindelig er bestemt til at bruges af en slavehandler eller til at skjule følgerne af en alt for hyppig benyttelse af

bowie-kniven, skal jeg ikke kunne afgøre. Men jeg ser nu tydeligt, at denne kasse tydeligvis er beregnet til at skjule et menneskelegeme i."

"Å Gud!" råbte Silas, "nu er det ikke tid til spøg!"

"Skønt jeg måske udtrykker mig med en vis grad af spøgefuldhed," svarede doktoren; "er mine ord absolut alvorligt ment. Og det første, vi har at gøre, min unge ven, er at tømme Deres kuffert for alt dens indhold."

Silas adlød øjeblikkelig. Saratoga-kufferten var snart ryddet, og dens indhold spredt ud over gulvet, hvorpå Silas tog liget ved fødderne og doktoren ved skuldrene, og de to i forening bar den døde mand fra sengen og med nogen vanskelighed fik ham bukket sammen og anbragt i den tomme kuffert. Ved begges forenede anstrengelse fik de lukket låget over denne usædvanlige bagage, nøglen drejedes om, og kufferten blev forsvarligt surret af doktoren, mens Silas fordelte alt det, som lå og flød på gulvet, mellem klædeskabet og en kommode.

"Nu har vi gjort det første skridt til at redde Dem. I morgen, eller helst nu i dag, må De se at få bugt med portnerens mistanke, idet De betaler ham, hvad De skylder og lidt til; De kan overlade til mig at sørge for at tilrettelægge de øvrige arrangementer, der er nødvendige for at få det bragt til en lykkelig ende. Nu følger De mig imidlertid ind på mit værelse, hvor jeg skal give Dem et kraftigt beroligende middel; for De trænger nu først og fremmet til hvile."

Den næste dag var den længste, Silas hidtil havde oplevet. Han nægtede sig hjemme for sine venner, og sad trist i et hjørne og stirrede stift på saratoga-kufferten. Nu måtte han lide for

sin tidligere nysgerrighed: kighullet i væggen blev næsten uophørligt benyttet inde fra madame Zephyrines værelse. Dette blev ham til sidst så ubehageligt, at han nu på sin side stoppede åbningen til; således sikker mod iagttagelse hensank han i længere tid i angstfuld bøn og gråd.

Sent på aftenen trådte doktor Noel ind i hans værelse med et par forseglede konvolutter i hånden; den ene var temmelig tyk, den anden så tynd, at man skulle tro, der var uden kuvert, og begge uden adresse.

"Hør nu, Silas," sagde han, idet han satte sig ved bordet, "jeg skal nu forklare Dem den plan, jeg har lagt for at redde Dem. I morgen tidlig rejser prins Florizel af Bøhmen tilbage til London efter at have moret sig nogle dage ved det parisiske karneval. Jeg havde det held for en tid siden at kunne vise hans ledsager, oberst Geraldine, en af de tjenester, som min profession gør det nemt for mig at øve, men som aldrig bliver glemt på nogen af siderne. Jeg behøver ikke nærmere at udvikle for Dem, hvori den bestod; det får være nok, at jeg ved, han er villig til at yde mig enhver gentjeneste, der står i hans magt. For det første er det absolut nødvendigt for Dem at kunne komme til London, uden at nogen åbner Deres kuffert. Dette skulle jo synes temmelig umuligt, når man betænker, at den skal undersøges på Londons Toldbod; men det kom mig for, at bagagen hos en person af prinsens høje rang af ren og skær høflighed passerer uden at blive undersøgt af toldpersonalet. Jeg henvendte mig følgelig til oberst Geraldine, og fik et imødekommende svar. Hvis De før klokken seks i morgen indfinder Dem på prinsens hotel, vil Deres bagage blive modtaget og befordret sammen

med Hans Højheds, og De selv vil foretage overfarten som et medlem af hans husholdning."

"Når De nu siger det," svarede Silas, "så forekommer det mig, at jeg allerede har set både prinsen og oberst Geraldine; jeg overhørte endog en samtale mellem de to i forgårs aftes på Bal Bullier."

"Det er højst sandsynligt," svarede doktoren, "for prinsen kommer i al slags selskab. – Er De først kommet til London," vedblev han, "så er Deres opgave så nogenlunde besørget. I denne tykke konvolut har jeg indlagt et brev, hvis adresse jeg ikke har vovet at påføre; i den anden findes anvisning på det hus, hvor De skal bringe kufferten hen. Der vil De blive befriet for den, og den vil ikke atter besvære Dem."

"Ak!" udbrød Silas, "jeg ville så inderlig gerne tro, hvad De siger, men hvordan er det vel muligt? De viser mig en udvej af alle mine vanskeligheder, men hvordan skal jeg i min nedtrykte sindstilstand tro på muligheden af en så fantastisk opløsning på alle vanskeligheder? Tal åbent til mig og forklar mig Deres mening."

Doktoren syntes stødt.

"Unge mand," svarede han, "De ved ikke, hvor svært det, De beder mig om, er. Men lad det så være. Jeg er vant til at tåle ydmygelser; og det ville jo være urimeligt, om jeg nægtede Dem opfyldelsen af denne bøn, når jeg allerede har sagt Dem så meget. Vid da, at jeg, som nu fører et så roligt og beskedent liv – tilbagetrukken, ensom og optaget af mine studier – i min ungdom færdedes som en fører i de dristigste og farligste kredse i London. Vistnok nød jeg også dengang både agtelse og berømmelse – i det ydre, i hvert tilfælde, men min hemmelige

magt bestod i mit nære forhold til nogle fuldstændig ryggesløse og forbryderiske eksistenser. Og det er til en af dem, der fordum adlød mig, jeg nu har henvendt mig for at skaffe Dem af med den byrde, som hviler på Deres samvittighed. Disse mennesker tilhørte mange forskellige nationer og sad i mange slags stillinger, men alle var de bundet af en frygtelig ed for at arbejde for et og det samme formål. Dette forbunds bestilling var at begå mord, og jeg, som her står for Dem som en ustraffet og tilsyneladende uskyldig person, var lederen af denne frygtelige bande."

"Hvad?" råbte Silas. "Er De en morder? En, som har drevet mord som profession? Kan jeg da tage Dem i hånden? Bør jeg under disse omstændigheder tage mod Deres tjenester? Forbryderiske gamle mand, ville De benytte Dem af min ungdom og fortvivlelse til at gøre mig til en medsammensvoren?"

Doktoren lo bittert.

"De er vanskelig at tilfredsstille, mr. Scuddamore," sagde han; "men jeg tilbyder Dem blot valget mellem den myrdede og morderen. Er Deres samvittighed for øm til at kunne tage mod min hjælp, sig det da rent ud, så skal jeg straks forlade Dem. De må da selv skaffe kufferten bort på en måde, som sømmer sig for en mand med Deres fintfølende samvittighed."

"Jeg erkender, at jeg har båret mig galt ad," svarede Silas. "Jeg burde have erindret, at De ædelmodigt tilbød at hjælpe mig, endog før jeg havde overbevist Dem om min uskyldighed. Jeg vil derfor fortsat lytte til Deres råd med taknemmelighed."

"Det er godt," svarede doktoren; "jeg ser, De begynder at profitere af erfaringens lærdomme."

"Men," vedblev Silas, "da De tilstår, at De er vant til den slags tragiske forretninger, og da de folk, De henviser mig til, er Deres tidligere venner og medhjælpere, kunne De da ikke selv påtage Dem transporten af kufferten, så jeg straks kunne blive fri for det frygtelige syn?"

"Sandelig!" udbrød doktoren, "jeg beundrer Dem virkelig. Det lader virkelig til, at De finder, jeg ikke har taget mig tilstrækkelig af Deres sager, men tro mig, jeg mener lige det modsatte. De må for mig gøre, hvad De vil, benyt Dem af mit tilbud eller lad være; og besvær mig ikke med yderligere forsikringer om Deres taknemmelighed, for jeg sætter denne endnu lavere end Deres forstand. Der vil komme en tid, forudsat at Deres skæbne under Dem en længere fremtid med Deres åndsevner i behold, hvor De vil tænke anderledes om alt dette, og De vil skamme Dem over Deres optræden ved denne lejlighed."

Dermed rejste doktoren sig, gentog kort og klart sine instrukser, og forlod værelset uden at give Silas tid til at svare.

Den næste morgen indfandt Silas sig på hotellet, hvor han blev høfligt modtaget af oberst Geraldine og befriet for kufferten og den grufulde indhold. Rejsen forløb uden at noget bemærkelsesværdigt indtraf, omend den unge mand kom til at gyse ved at høre matroser eller jernbanedragere beklage sig indbyrdes over tyngden af prinsens bagage. Silas kørte sammen med tjenerskabet, mens prinsen foretrak at være ene i oberst Geraldines selskab. En gang, da de var ombord på dampskibet, blev prinsen opmærksom på den unge mands triste udseende som han stod og betragtede rejsegodset, der lå stablet op på

dækket; for han var stadig urolig ved tanken om, hvad fremtiden kunne bringe.

"Det unge menneske," bemærkede prinsen, "må have vægtige grunde til at være så tungsindig."

"Å," svarede Geraldine, "det er den amerikaner, som fik lov til at rejse sammen med Deres følge."

"Ah, De erindrer mig om, at jeg har glemt min høflighedspligt over for min gæst," sagde prinsen, idet han gik hen til Silas, som han tiltalte med disse ord:

"Det glæder mig i højeste grad, min unge herre, at jeg har kunnet imødekomme Deres ønske, som blev fremsat for mig af oberst Geraldine. Og jeg vil være Dem meget forbunden, om De for fremtiden vil huske på, at jeg hellere end gerne vil yde Dem en hvilken som helst tjeneste, De måtte bede mig om."

Hvorefter han udspurgte Silas om de politiske forhold i Amerika, hvilket han besvarede med megen sund sans og fornuft.

"De er jo endnu en ung mand," sagde prinsen, "og dog forekommer De mig at være besynderlig alvorlig for Deres alder. Måske er De alt for optaget af dybtgående studier. Men nu bliver jeg måske indiskret og berører emner af en pinefuld natur?"

"Ja, jeg har sandelig grund til at føle mig som den ulykkeligste blandt mennesker!" sagde Silas; "aldrig er en mere uskyldig mand blevet værre mishandlet."

"Jeg skal ikke trænge mig på," svarede prins Florizel. "Men glem ikke, at oberst Geraldines anbefaling er den bedste vej til mit venskab, og at jeg ikke alene er villig, men sandsynligvis også bedre i stand til end de fleste andre til at hjælpe Dem."

Silas var henrykt over den store mands elskværdighed; men han sank snart tilbage i sine tunge tanker; thi ikke engang en prins' velvilje formår helt at befri en grublende republikansk sjæl fra alle dens uhyggelige tanker.

Toget standsede omsider ved Charing Cross, hvor toldembedsmændene viste den sædvanlige mangel på evne til at bemærke prinsens store bagage. En række yderst elegante ekvipager ventede på Hans Højhed, og Silas blev med de andre af følget anbragt i en af disse og ført til prinsens residens. Der opsøgte oberst Geraldine ham og udtrykte sin glæde over at have vist en ven af doktoren, som han satte meget højt, en lille tjeneste.

"Jeg håber," fortsatte han, "at Deres kostbare porcelæn er i god behold. Jeg gav mine meget bestemte ordrer til at vise den største påpasselighed med alle prinsens effekter."

Han gav tjenerne befaling til overlade Silas en af vognene, og straks at sætte kufferten op på den. Derpå trykkede han den unge mands hånd og undskyldte sig med de mangehånde pligter, han havde i prinsens husholdning.

Silas brød nu seglet på den konvolut, som indeholdt adressen, og befalede den statelige kusk at køre ham til Box Court, i den ende, der gik ud til The Strand. Det lod til, at dette sted ikke var ukendt for kusken; for han satte et højst forundret ansigt op og bad om at få gentaget ordren. Med bankende hjerte tog Silas plads i vognen, og blev kørt til sit bestemmelsessted. Indkørslen til Box Court var for smal til at passere med en så stor vogn; man måtte gå hen over en smal sti, omgivet af et rækværk og med en borne i hver ende. På en af disse sad en mand, som straks sprang ned og hilste venligt på

kusken; mens tjeneren allerede havde åbnet vogndøren og spurgte Silas, om kufferten skulle tages ned, og hvor man skulle bære den hen.

"Vær så venlig at bringe den til nr. 3," svarede Silas.

Tjenere og den mand, der havde siddet på bornen, fandt i kufferten en temmelig tung byrde, selv med hjælp fra Silas; og før de fik den båret hen til det omtalte hus, opdagede Silas til sin store skræk, at de var omgivet af en hel mængde ørkesløse tilskuere. Han bankede imidlertid på døren, så rolig det var ham muligt, og gav den anden kuvert til den person, der åbnede døren.

"Han er ikke hjemme," sagde denne, "men vil De lade mig beholde brevet og komme herhen igen i morgen tidlig, skal jeg skaffe Dem at vide, om og hvornår De kan blive modtaget. Ønsker De, at kufferten skal blive stående her?"

"Ja, meget gerne," råbte Silas, men i næste øjeblik fortrød han sit forhastede udbrud og skyndte sig derfor, med tilsvarende eftertryk, at tilføje, at han vist hellere måtte tage kufferten med tilbage til hotellet.

Tilskuerne morede sig støjende over hans ubestemthed og fulgte efter ham ud til vognen med nærgående bemærkninger. Silas var helt knust af skam og forbitrelse, bad tjenerne om at bringe ham til et roligt og godt hotel i nærheden.

Den prinselige vogn satte ham af ved Craven Hotel i Craven Street og kørte så straks videre, idet de lod ham alene med hotellets personale. Det eneste ledige værelse var tilsyneladende et usselt kammer fire etager oppe med udsigt til en baggård. To stærke tjenere bar, med meget besvær og under mange forbandelser, den store kuffert op til denne eremitage. Det er

vel ikke nødvendigt at bemærke, at Silas under opstigningen holdt sig lige i hælene på dem og hver gang de passerede et farligt sving i trappen, gik med hjertet oppe i halsen. Et eneste fejltrin, sagde han ved sig selv, og kufferten ville styrte over rækværket og stille sit fatale indhold til skue på gulvet i forhallen.

Endelig var de da oppe på det lille værelse, og Silas satte sig på sengekanten for at hente lidt kræfter efter den dødsangst, han havde været i. Men aldrig så snart havde han sat sig ned, før han atter måtte vende tilbage til den uhyggelige virkelighed; for de to tjenere var knælet ned ved siden af kufferten og begyndte med stor energi at løse de remmene om kufferten.

"Lad være med det!" skreg Silas. "Jeg får ikke brug for noget fra den, mens jeg er her på hotellet."

"Da kunne De sandelig ladet den blive stående dernede," brummede den ene af mændene; "den er jo så tung som et hus. Jeg kan ikke engang forestille mig, hvad De har gemt i den. Er det penge, så er De s'gu rigere end jeg."

"Penge," gentog Silas stødt. "Hvad mener De med penge? Jeg har ingen penge – det er jo den rene tåbesnak."

"Nå, godt ord igen, mester," nikkede manden. "Ingen af os skal røve Deres Herligheds penge. For mig kan De være ganske tryg, men siden kufferten var så tung, kunne jeg have stor lyst til at drikke et glas på Deres Herligheds velgående."

Silas trykkede to franske guldstykker i hånden på ham, idet han samtidig bad manden meget undskylde, at han ulejligede ham med udenlandske penge, – det var uundgåeligt for en nyankommen fremmed. Og manden brummede endnu mere

højlydt, så foragteligt fra pengene hen på saratoga-kufferten og samme vej tilbage, og forlod så omsider værelset.

I næsten to dage havde nu den døde mand ligget i Silas' kuffert, og så snart den ulykkelige var blevet alene, før han gav sig til ivrigt at snuse til alle dens sprækker og åbninger. Men det var koldt i vejret, og kufferten afslørede endnu intet om sin uhyggelige hemmelighed.

Han satte sig på en stol ved siden af den, begravede ansigtet i hænderne og sank hen i tunge tanker. Kom der ikke snart nogen og reddede ham, så ville han ganske sikkert blive afsløret. Her sad han mutters alene i en fremmed by, og han var redningsløst fortabt, hvis doktorens brev ikke førte ham til målet. Under tunge selvanklager mindedes han sine stolte fremtidsplaner. Nu var der ikke mere tale om, at han kunne blive den store mand i sin fødeby Bangor i Maine; han ville aldrig stige fra det ene høje embede til det andet og kunne lige så godt med ét opgive alt håb om at blive præsident i De forenede Stater samt om at få rejst sig en statue, i den værst tænkelige stil, på Capitol i Washington. Her sad han nu lænket til en død englænder, der lå sammenkrøllet i en saratoga-kuffert, og som ham måtte få af vejen eller opgive alle tanker om at vinde en plads i det nationale Pantheon!

Jeg skal vel vogte mig for enhver nøjagtigere gengivelse af det sprog, den unge mands benyttede om doktoren, den myrdede, madame Zephyrine, hoteltjenerne, prinsens tjenere, kort sagt om alle, som i større eller mindre grad havde haft nogen forbindelse med hans skrækkelige ulykke.

Han sneg sig ned i spisesalen ved syvtiden, men de gule vægge skræmte ham; de øvrige gæsters blikke forekom ham at

hvile mistænksomme på ham, og hele tiden så han kufferten for sig. Da opvarteren kom med osten, stod hans nerver allerede sådan på højkant, at fo'r skrækslagen op af stolen og væltede resten af sit øl ud over bordet.

Den tjenstvillige tjener ville vise ham vejen til rygeværelset, da han var færdig med at spise; og skønt han helst ville være løbet op på sit værelse for at passe på sin farlige skat, turde han ikke afvise ham, men fulgte ham ned i det sorte, gasoplyste kælderrum, som den gang var og sandsynligvis stadig er Craven Hotels salon.

Der stod to meget trist udseende herrer og spillede billard under opsyn af en svedende, tuberkuløs markør; så vidt Silas kunne se, fandtes der ikke i øjeblikket andre mennesker i rummet. Men straks efter opdagede han i det fjerneste, mørke hjørne en mand, som sad og røg med nedslagne øjne. Han så for resten meget brav og beskeden ud. Silas så øjeblikkelig, at han havde mødt manden før, og trods dennes forandrede klædning genkendte han ham som den person, der havde modtaget ham ved indgangen til Box Court, og som havde hjulpet med at bære kufferten fra vognen. Silas vendte sig med et ryk, løb sin vej og standsede ikke, før han sad velbeholden bag lås og lukke på sit værelse.

Og der blev han, som et offer for de mest forfærdelige forestillinger, liggende og iagttog hele natten den frygtelige kasse fuld af dødt kød. Tjenerens bemærkning om, at kufferten var fuld af guld, indjog ham alskens nye rædsler, og han vovede ikke at lukke et øje. Og tanken om herren fra Box Court, som sad og lurede på ham nede i rygeværelset iført, hvad der tydeligt

var en forklædning, overbeviste ham mere og mere om, at han atter var offer for en hemmelig sammensværgelse.

Klokken var meget over tolv, da Silas ængstet af alskens urolige tanker åbnede sin dør og så ud i gangen. Den blev dunkelt oplyst af et enligt gasblus, og han så i skinnet derfra en mand, som lå lidt borte og sov på gulvet, iført en uniform som en undertjener ved hotellet. Silas listede på tåspidserne hen til manden. Han lå halvt på ryggen og halvt på siden med den højre arm over ansigtet, så at den forhindrede genkendelse. Pludselig, mens amerikaneren stod og så på ham, løftede den sovende armen og åbnede øjnene og Silas befandt sig endnu en gang ansigt til ansigt med manden fra Box Court.

"Godaften, sir," sagde manden venligt.

Men Silas var alt for forstyrret til at kunne finde på noget at svare, og skyndte sig tavs tilbage til sit værelse.

Ud på morgenen faldt han udmattet i søvn på stolen med hovedet støttet på kufferten. Trods dette ubekvemme leje og den temmelig uhyggelige hovedpude, sov han både længe og godt, og han vågnede først langt op ad formiddagen ved en skarp banken på døren.

Han skyndte sig at åbne og fandt tjeneren udenfor.

"Tør jeg spørge, om det var Dem, som i går aflagde besøg i Box Court?"

Silas medgav med en skælven, at dette var tilfældet.

"Så er denne billet til Dem," sagde tjeneren, idet han rakte Silas en forseglet konvolut.

Silas rev den op og fandt ordene: "Klokken tolv" inden i.

Han indfandt sig punktlig på slaget; kufferten blev båret foran ham af flere kraftige mænd, og han blev ført ind i et

værelse, hvor der sad en mand og varmede sig foran kaminen med ryggen mod døren. Støjen af de mange mennesker, der kom ind og gik igen, lyden af den tunge kuffert, da den blev stillet på det bare gulv, vakte tilsyneladende ikke mandens interesse, og Silas blev stående og ventede i angst og bæven, indtil det måtte behage den fremmede at bemærke hans nærværelse.

Der var måske forløbet fem minutter, før manden vendte sig langsomt om og åbenbarede sig som prins Florizel af Bøhmen.

"Så!" udbrød han med stor strenghed, "det er på den måde, De misbruger min høflighed. De søger hjælp hos folk i høje stillinger udelukkende i den hensigt at undgå følgerne af Deres forbrydelser. Ja, så kan jeg godt forstå Deres tilbageholdenhed forleden dag, da jeg vekslede et par ord med Dem."

"Men sir," råbte Silas, "jeg er uskyldig i alt undtagen at være uheldig."

Og under en strøm af ord og med opbydelse af alle sine taleevner og energi gav Silas sig til at fortælle historien om sin ulykke.

"Jeg ser, jeg har taget fejl," sagde prinsen, da han havde hørt ham ud. "De er blot et offer; og siden jeg altså ikke skal straffe Dem, kan De være sikker på, at jeg vil yde Dem al den hjælp, jeg formår. Og nu," vedblev han, "til arbejdet. Åbn øjeblikkelig Deres kuffert og lad mig se, hvad den indeholder."

Silas skiftede farve.

"Jeg er næsten bange for at se på det," udbrød han.

"Nå," sagde prinsen, "har De da ikke allerede set det tidligere? Den slags sentimentalitet må De tage Dem i vare for. Synet af en syg mand, som vi endnu kan hjælpe bør virke meget

stærkere på vore følelser end et dødt legeme, som kan undvære både vor hjælp eller modvilje, kærlighed eller had. Tag Dem sammen, mr. Scuddamore," – og da Silas endnu nølede – "jeg ynder ikke at gentage mine befalinger."

Det var, som Silas vågnede af en drøm, da han endnu skælvende af angst og væmmelse gav sig til at løsne på remmene og åbne låget på saratoga-kufferten. Prinsen stod ved siden af og så til med roligt ansigt og hænderne på ryggen. Liget var nu ganske stift, og det kostede Silas store anstrengelser, både fysisk og moralsk, at frigøre det fra dets stilling og afdække ansigtet.

Men prins Florizel fo'r baglæns med et udbrud af pinefuld overraskelse.

"Ak!" råbte han, "lidet kan De vide, hvilken forfærdelig gave, De der har bragt mig, mr. Scuddamore. Denne unge mand tilhørte mit følge, han var en broder af min bedste ven, og det var i min tjeneste, han faldt som offer for voldsomme og forræderiske mennesker. Stakkars Geraldine," hviskede han ligesom til sig selv, "hvordan skal jeg kunne fortælle dig om din broders skæbne? Hvordan skal jeg kunne undskylde mig for dig og for Gud, for denne dumdristige plan, der førte ham til en sådan blodig og unaturlig død! Ak, Florizel, Florizel, hvornår vil du begynde at bruge den omtanke, der sømmer sig for et dødeligt menneske, i stedet for at lade dig overvælde af den magt, der står til din rådighed. Magt!" råbte han foragteligt, "hvem kan være mere magtesløs end jeg? Jeg ser på denne unge mand, som jeg har ofret, mr. Scuddamore, og føler, hvor lille en ting det egentlig er at være prins."

Silas var dybt rørt ved synet af den andens bevægelse. Han prøvede på at mumle nogle trøstende ord, men brast så i gråd. Prinsen følte sig bevæget ved hans deltagelse og rakte ham hånden.

"Vær stærk!" sagde han. "Vi har begge meget at lære, og vi vil begge blive bedre mennesker efter det, denne dag har bragt os."

Silas takkede ham tavs med et hengivent blik.

"Skriv dr. Noels adresse her," vedblev prinsen, idet han førte ham hen til bordet, "og lad mig advare Dem mod igen at søge denne farlige mands selskab, når De atter kommer til Paris. Han har i denne sag handlet i en god mening, må jeg formode; havde han været delagtig i mordet på den unge Geraldine, ville han aldrig have medvirket til at sende liget til den virkelige morders adresse."

"Den virkelige morderen!" udbrød Silas forfærdet.

"Ja netop!" gentog prinsen. "Dette brev, som ved den almægtige Guds bistand er kommet i mine hænder, var adresseret til ingen ringere end forbryderen selv, den nederdrægtige præsident i Selvmorderklubben. Men tænk nu ikke mere på disse uhyggelige forhold; vær glad over, at De på en så underfuld måde har undgået straffen for Deres letsindighed, og forlad øjeblikkelig dette hus. Jeg har vigtige forretninger, og må se at få begravet dette døde ler, som for ikke så længe siden var en smuk og prægtig yngling."

Ydmyg og taknemmelig sagde Silas prins Florizel farvel; men han blev tilbage i Box Court; indtil han så den mægtige mand køre ud i en pragtfuld vogn for at aflægge politichefen, oberst Henderson, en visit. Trods sin republikanske overbevisning tog den unge amerikaner med den dybeste ærbødighed sin hat af

for vognen. Samme dags aften drog han med toget tilbage til Paris.

Her ender historien om *Doktoren og saratoga-kufferten*. Jeg skal blot tilføje, at mr. Scuddamore allerede er begyndt at gå til vejrs på den politiske æres stige; ifølge de sidste efterretninger derovre fra, er han blevet valgt til sherif i sin fødeby.

3. Historien om hansom-cab'en

Løjtnant Brackenbury Rich havde udmærket sig i højeste grad i en af de mindre indiske krige. Det var ham, som med egen hånd tog en fjendtlig høvding til fange; hans tapperhed omtaltes overalt med den højeste ros; og da han kom hjem, slemt medtaget af et sabelhug og en langvarig junglefeber, stod det londonske society rede til at modtage ham med åbne arme som en mindre stjerne. Løjtnanten var imidlertid en af disse ægte beskedne mænd, som elsker eventyret for dets egen skyld, men ikke bryder sig det mindste om smiger eller berømmelse, og han drog derfor til Algier, hvor han blev indtil hans femten-minutters berømmelse var ovre. Da han endelig kom til London i begyndelsen af sæsonen, vakte han så lidt opmærksomhed, som han bare kunne ønske sig, og da han var forældreløs og kun havde nogle fjerne slægtninge, som boede langt ude i provinsen, levede han næsten som en fremmed i hovedstaden midt blandt det folk, han havde ofret sit blod for.

Dagen efter at han var kommet, spiste han alene til middag i en militær klub. Han hilste på nogle gamle kammerater, og modtog deres varme gratulationer; men da de alle var optaget andetsteds for aftenen, var han henvist til at more sig som han kunne efter sit eget forgodtbefindende. Han var selskabsklædt, for han havde tænkt på at gå i teateret. Men den store by var helt ny for ham; han var gået fra sin skole i provinsen ind i hæren, og derfra direkte til de fjernøstlige egne af imperiet. Nu lovede han sig selv, at han til gengæld skulle more sig så meget

grundigere i denne nye verden. Svingende sin stok gik han afsted i vestlig retning. Det var en mild aften; mørket var allerede faldet på, og det så af og til ud til regn. Det endeløse tog af ansigter i gadelampernes lys satte løjtnantens fantasi i bevægelse, og han fik en følelse af, at han kunne blive ved at gå i denne stimulerende by-atmosfære, omgivet af gåderne i fire millioner menneskers ukendte liv. Han stirrede op på husene og spekulerede på, hvad der mon tildrog sig bag alle de varmtlysende vinduesruder; han så ind i det ene ansigt efter det andet, og fandt ethvert af dem optaget af en eller anden ukendt interesse, uskyldig eller forbryderisk som det kunne falde.

"Folk taler om krig," sagde han ved sig selv, "men dette er dog menneskehedens store krigsskueplads!"

Og han gav sig til at tænke over, om han mon skulle gå længe omkring i denne indviklede verden uden selv at støde på et eneste eventyr.

"Hver ting til sin tid," sagde han til sig selv. "Jeg er jo stadig fremmed her, og ser måske også ud som en fremmed. Men jeg vil vel snart blive trukket med ind i strømmen."

Det var allerede langt ud på natten, da der pludselig kom en kold regnbyge. Brackenbury blev stående under nogle træer, og mens han stod der, fik han øje på en droschekusk, som gjorde tegn til ham, at han var ledig. Dette kom jo såre bekvemt for løjtnanten, der øjeblikkelig svingede med stokken til svar og straks efter sad i denne Londons svar på gondolerne.

"Hvorhen, sir?" spurgte kusken.

"Hvor De selv vil," svarede Brackenbury.

Og straks fløj drosken afsted gennem regnen ind i en labyrint af villaer. Den ene af dem lignede den anden, hver med sin have

foran, og der var så lidt, der kunne adskille den ene af de øde gader og gyder fra hinanden, som turen gik igennem, at Brackenbury snart mistede enhver forestilling om retningen.

Han kunne godt forestille sig, at kusken bare morede sig med at køre ham rundt og rundt og frem og tilbage i et lille område, men der var noget forretningsmæssigt i farten, som overbeviste ham om det modsatte. Manden havde et formål for øje, han kørte mod et bestemt mål, og Brackenbury var både overrasket over den behændighed, manden udviste ved at kunne finde vej med en sådan fart gennem denne labyrint af huse og gader, og en smule bekymret over, hvad det mon kunne være årsagen til denne hast. Han havde hørt om fremmede, som var kommet ud for grimme ting i London. Var denne kusk medlem af en blodlysten og forræderisk bande? og blev han selv i dette øjeblik ført lige lukt mod en snigmorderisk død?

Næppe var denne tanke gået gennem hans hoved, før vognen svingede hurtigt rundt om et hjørne og holdt foran haveporten til en villa i en lang, bred gade. Huset var glimrende oplyst. En anden hansom-cab var netop kørt bort, og Brackenbury kunne se en herre blive indladt ad husets hoveddør, hvor han blev modtaget af livréklædte tjenere. Han var forundret over, at kusken var standset lige uden for et hus, hvor der tydeligvis var selskab, men han var ikke tvivl om, at det jo måtte være et rent tilfælde, og han blev siddende ganske rolig, hvor han var og røg på sin cigar, da lugen over hans hoved blev slået op.

"Ja, så er vi fremme, sir," sagde kusken.

"Fremme!" udbrød Brackenbury. "Hvor er vi fremme?"

"De sagde mig, at jeg kunne køre, hvorhen jeg selv ville," svarede manden klukleende. "Og her er vi så."

Det slog Brackenbury, at mandens stemme lød overraskende behagelig og harmonisk for en person i hans ringe stilling. Han huskede også på den usædvanlige fart, hvormed de fløj afsted, og nu bemærkede han også, at vognen var mere elegant udstyret end den almindelige faste stok af offentlige befordringsmidler.

"Jeg må bede Dem om at forklare Dem tydeligere," sagde han. "Er det Deres mening at jage mig ud i regnen? Min gode mand, jeg vil mene, det er mig, der bestemmer, når turen er slut."

"Vist er det så," svarede kusken; "men når jeg fortæller Dem hele sammenhængen, tror jeg, at jeg ved, hvad en gentleman som De vil beslutte sig for. Der er et selskab af herrer i dette hus. Jeg ved ikke, om husets vært er fremmed her i London, eller han ikke har nogen bekendtskaber, eller han om skulle være en herre med en særlig smag. Men sikkert er det, at jeg blev hyret til at bortføre enlige, selskabsklædte herrer, så mange jeg bare kunne få fat i, men først og fremmest officerer fra hæren. De kan simpelt hen gå derind og sige, at mr. Morris har indbudt Dem."

"Er De mr. Morris?" spurgte løjtnanten.

"Å nej da," svarede kusken, "mr. Morris er ejeren af dette hus."

"Dette er så sandelig ikke nogen almindelig måde at indbyde gæster på," sagde Brackenbury, "men en excentrisk mand kan jo så udmærket tillade sig den slags uden at have til hensigt at fornærme. Men hvad, hvis jeg ikke modtager mr. Morris' indbydelse," vedblev han, "hvad vil så ske?"

"Så har jeg ordre til at køre Dem tilbage til det sted, hvor jeg samlede Dem op, og se efter andre gæster indtil midnat. De,

som ikke har lyst til den slags eventyr, har mr. Morris sagt, vil ikke passe i hans selskab."

Disse ord bestemte øjeblikkelig løjtnanten.

"Nå," sagde han til sig selv, idet han forlod vognen, "jeg behøvede skam ikke at vente længe på mit eventyr."

Han var næppe kommet ned på fortovet og stod og ledte efter penge i lommen til at betale for turen, før vognen havde vendt og fløj afsted den samme vej, den var kommet, i samme vanvittige fart. Brackenbury råbte efter manden, men denne ænsede ham ikke, men fortsatte at køre. Derimod blev hans råb hørt i villaen, døren blev atter åbnet, et stærkt lysskær faldt ud over haven, og en tjener kom løbende mod ham med en paraply.

"Kusken er blevet betalt," bemærkede tjeneren høfligt og fulgte Brackenbury ind til huset og op trapperne. I forhallen mødtes han af andre tjenere, der befriede ham for hans hat, stok og overfrakke, gav ham et nummer som kvittering, og høfligt, men hastigt førte ham op ad en trappe prydet med tropiske blomster til en dør på første sal. Her blev han modtaget af en alvorligt udseende butler, som spurgte om hans navn og derpå, idet han førte ham ind i husets dagligstue, meldte, at "løjtnant Brackenbury Rich" var ankommet.

En ung mand, slank og overordentlig smuk, kom ham i møde og hilste ham med udsøgt høflighed og venlighed. Han befandt sig i en sal, der var oplyst af hundredvis af vokslys og fyldt af vellugt fra en vrimmel af skønne blomsterplanter. En buffet stod dækket med fristende retter. En mængde tjenere gik frem og tilbage med frugt og champagneskåle. Der var vel omkring en 16 gæster, alle mænd, de fleste unge og næsten alle af et flot, forvovent udsende. De havde delt sig i to grupper, den ene sad

ved rouletten, de andre omkring et bord, hvor man spillede baccarat.

"Ah," tænkte Brackenbury, "det er en spillehule, jeg er kommet til, og kusken var altså bare en kaprer."

Han havde set sig rundt, havde gjort sine iagttagelser og draget denne slutning, endnu mens værten holdt ham i hånden, og nu så han atter på ham. Ved denne fornyede betragtning gjorde mr. Morris et endnu mere overraskende indtryk. Den lette elegance i hans fremtræden og den fornemhed, elskværdighed og frimodighed, som stod præget i hans ansigt, passede meget dårligt til løjtnantens formodning om, at han her stod over for indehaveren af et spillehelvede; og hans måde at konversere på tydede på en højt dannet personlighed, som indtog en fremtrædende plads i samfundet. Brackenbury følte en instinktiv sympati for sin vært; og skønt han bebrejdede sig for denne svaghed, kunne han ikke lade være at føle sig tiltrukket af mr. Morris' personlighed.

"Jeg har hørt tale om Dem, løjtnant Rich," sagde mr. Morris, idet han sænkede stemmen; "og De kan være overbevist om, at jeg er meget lykkelig ved at have gjort Deres bekendtskab. Deres udseende stemmer godt med det ry, der er løbet forud for Dem fra Indien. Og hvis De formår et øjeblik at glemme den irregulære måde, hvorpå De er kommet til mit hus, vil jeg ikke alene anse det for en ære, men også en virkelig fornøjelse. Men en mand, der laver hakkemad af et kompagni barbarer," tilføjede han leende, "lader sig vel ikke afskrække af et brud på etiketten, hvor alvorligt det så måtte være."

Hvorpå han førte Brackenbury hen til buffeten og nødede ham til at forsyne sig.

"Sandelig," tænkte løjtnanten ved sig selv, "dette er en af det mest storartede mænd, jeg har mødt, og sikkert også det behageligste selskab i hele London."

Han drak lidt champagne, som han fandt fremragende; og da han så, at mange af de tilstedeværende allerede røg, tændte han sig en cigar og gik så hen til rouletten, hvor han snart gjorde en indsats, snart betragtede de øvrige spillere. Mens han således stod der, lagde han mærke til, at selskabet hele tiden var underkastet et skarpt opsyn. Mr. Morris var stadig i bevægelse, tilsyneladende blot optaget af sine pligter som vært, men sendte dog i ét væk undersøgende øjekast omkring sig; ikke én af undslap hans pludselige, søgende blikke. Han fulgte opmærksomt, hvordan taberne bar deres tab, vurderede indsatsernes størrelse; han standsede bag ved par, som stod i ivrig samtale, kort sagt, der var næppe nogen tilstedeværende, hvis kendetegn og personlighed han ikke fangede og noterede sig. Brackenbury begyndte igen at fundere på, om dette hus nu alligevel skulle være et spillehelvede; det lignede mere og mere en slags privat inkvisition. Han fulgte mr. Morris med øjnene, og skønt manden stadig gik med et forbindtligt smil om læberne, var det, som der bag denne maske fandtes et andet ansigt, ansigtet hos en forvildet, forgræmmet og besat ånd. Rundt omkring ham lo folk og morede sig, men Brackenbury havde mistet al interesse for gæsterne.

"Denne Morris," sagde han ved sig selv, "er ikke her for sin fornøjelses skyld. Han har et eller andet hemmeligt formål, som jeg nok skal finde frem til."

Ind imellem kunne mr. Morris vinke en af sine gæster til side, og efter en kort samtale i et andet værelse forsvandt så

vedkommende og viste sig ikke mere. Da dette havde gentaget sig mange gange, var Brackenburys nysgerrighed blevet voldsomt vakt. Han besluttede at få løst dette lille mysterium med det samme, og gik ud i forværelset, fandt en dyb vinduesniche, som var dækket af et grønt forhæng. Her skjulte han sig i al hast, og han behøvede da heller ikke at vente længe, før lyden af skridt og stemmer nærmede sig ham fra salonen. Gennem en åbning i gardinerne så han mr. Morris komme ud med en tyk, rødmosset mand, der så ud som en handelsrejsende, og hvis buldrende latter og simple manerer Brackenbury allerede tidligere havde lagt mærke til ved bordet. De to standsede lige udenfor hans kighul, så at Brackenbury ikke gik glip af et eneste ord af deres samtale.

"Jeg beder Dem tusind gange om forladelse," begyndte mr. Morris venligt og indsmigrende; "skulle De synes, at jeg er uhøflig, vil De sikkert tilgive mig. I en så stor en by som London vil der stadig forekomme alskens små sammenstød, og det bedste, vi kan gøre, er at reparere den slags så hurtigt som muligt. Jeg vil ikke skjule for Dem, at jeg tror, De har taget fejl, når De har beæret mit hus med Deres tilstedeværelse. Jeg må åbent bekende, at jeg aldeles ikke kan huske at have set Dem før. Nu spørger jeg Dem ganske ligefremt – mellem gentlemen behøves der jo ikke så mange omsvøb –, hos hvem tror De, De befinder Dem?"

"Hos mr. Morris," svarede den anden med tydelig forvirring, som var blevet stadig synligere under den sidste del af værtens tale.

"Mr. John eller James Morris?" spurgte værten.

"Det kan jeg virkelig ikke sige," svarede den ulykkelige gæst. "Jeg er ikke personlig bekendt med vedkommende, så lidt som med Dem selv."

"Nå sådan," bemærkede mr. Morris. "Længere nede ad gaden bor der en mand af samme navn; De kan sikkert få husnummeret at vide hos en betjent. Tro mig, jeg er meget glad over den misforståelse, som så længe har skaffet mig fornøjelsen af Deres selskab; og lad mig udtrykket mit håb om, at vi snart kan mødes igen under mere regelmæssige omstændigheder. I mellemtiden vil jeg ikke under nogen omstændigheder længere afholde Dem fra at møde deres venner. – John," tilføjede han med lidt højere stemme, "vil De sørge for, at denne herre får sin overfrakke!"

Og med udsøgt elskværdighed fulgte mr. Morris sin gæst til døren, hvor han overlad ham til butlerens omsorg. Idet han gik forbi vinduet i retning mod salonen, hørte Brackenbury ham sukke højt, som om der hvilede en tung sorg på ham, og hans nerver allerede var overanstrengte af det opgave, han skulle udføre.

I omtrent en time blev der stadig ved at komme vogne med nye gæster, og mr. Morris måtte tage imod en ny for hver han sendte bort, og selskabet opretholdt således sit tidligere antal. Men hen mod slutningen af denne tid blev der længere og længere mellem de ankommende, og til sidst kom slet ingen, mens mr. Morris stadig fortsatte med at afskedige de uvelkomne i samme tempo. Der begyndte at se tomt ud i salonen; baccarat-spillet måtte ophøre, da man manglede en bankier; flere af gæsterne sagde farvel af egen drift, mens mr. Morris blev mere og mere elskværdig mod de, der var tilbage.

Han gik fra den ene gruppe til den anden, fra mand til mand med smil og indsmigrende ord; han lignede mere en værtinde end en vært, og der var et vist kvindeligt koketteri og nedladenhed i hans optræden, som vandt alles hjerter.

Som gæsternes antal blev formindsket, gik løjtnant Brackenbury ud af salonen for at trække lidt frisk luft. Men aldrig så snart var han kommet over tærsklen til forstuen, før blev han stående som forstenet ved en opdagelse af den mest forbløffende art. Blomsterne var forsvundet fra trappen, tre store flyttevogne stod foran haveporten; tjenerne havde travlt med at rydde huset på alle kanter, og nogle af dem havde allerede deres overtøj på og var ved at forsvinde. Det lignede afslutningen på et landligt bal, hvor alting har været lejet. Brackenbury fik nu en del at tænke på. For det første var gæsterne, som altså ikke været rigtige gæster, sendt bort; og nu drog tjenerne, som vel næppe heller var rigtige tjenere, afsted.

"Var det hele måske humbug?" spurgte han sig selv. "Et nattens drømmesyn, som forsvinder ved morgenens komme?"

Så snart det lod sig gøre, løb Brackenbury op ad trapperne. Det var, som han havde tænkt sig. Han gik fra værelse til værelse og så ikke så meget som det mindste stykke møbel eller et eneste billede på væggene. Skønt huset nylig var malet og tapetseret, var det ikke blot ubeboet for øjeblikket; men det havde åbenbart *aldrig* været beboet. Den unge officer huskede tydeligt, hvor velforsynet, pragtfuldt og gæstfrit det havde set ud ved hans ankomst.

Det kunne kun være ved store udgifter, at dette skuespil havde kunnet lade sig udføre i stor en målestok.

Men hvem var da denne mr. Morris? Og hvad var hans formål med således at spille vært en eneste aften her langt ude i Londons fjerneste vest? Og hvorfor lod han sine gæster samle tilfældigt sammen på gader og stræder?

Brackenbury erindrede sig pludselig, at han allerede havde været for længe væk, og han skyndte sig at gå ned til det øvrige selskab. Mange var forsvundet, mens han havde været væk, nu var der, medregnet ham selv og værten, ikke mere end fem mennesker tilbage i salonen, hvor der tidligere havde været sådan en trængsel. Mr. Morris smilede til ham, da han atter viste sig og rejste sig for at sige nogle ord.

"Det er nu på tide, mine herrer," sagde han, "at gøre rede for min hensigt med at lokke Dem bort fra Deres sædvanlige adspredelser. Jeg håber, at De ikke har kedet Dem alt for meget her hos mig; men mit formål var, sandt at sige, ikke så meget at skaffe Dem underholdning som skaffe mig selv ud af nogle uheldige omstændigheder. De er alle gentlemen," vedblev han, "Deres fremtræden fortæller det tydeligt, og jeg behøver ingen bedre sikkerhed. Derfor vil jeg sige Dem lige ud og uden at skjule noget, at jeg vil bede Dem om at yde mig en såvel farlig som delikat tjeneste; farlig, fordi den kan koste Dem livet, og delikat, fordi jeg må betinge mig den mest fuldkomne diskretion fra Deres side angående alt, hvad De nu vil komme til at høre eller se. Fra en helt fremmed kan en sådan anmodning måske forekomme ligefrem komisk i sin dristighed; det forstår jeg så udmærket; og jeg vil straks tilføje, at er der endnu nogen tilstede, som har hørt nok – er der nogen, der viger tilbage for en sådan farlig fortrolighed og en dumdristig opofrelse for en ukendt mand eller sag – nuvel, her

er mind hånd, og jeg vil af det mest oprigtige hjerte ønske ham god nat og far vel."

En meget høj, mørk mand med foroverbøjet holdning fulgte straks denne opfordring.

"Tillad mig at rose Deres åbenhed, sir," sagde han, "jeg vil gå min vej. Jeg skal ikke gøre nogen bemærkninger, men jeg kan ikke nægte, at Deres optræden fylder mig med mistænksomhed. Jeg går at min egen fri vilje, som sagt, og De vil måske sige, at jeg ikke har nogen ret til at komme med forklaringer i den anledning."

"Tværtimod," svarede mr. Morris. "Jeg er Dem taknemmelig for alt, hvad De måtte have at sige. Det kan ikke noksom understrege alvoren i, hvad jeg netop sagde."

"Vel, mine herrer, hvad siger De til det?" spurgte den høje mand de øvrige. "Vi har nu haft en glad aften; skal vi så ikke gå hjem, fredeligt og i sluttet følge? De vil rose mit forslag, når morgenen kommer, og De – uskyldige og i sikkerhed – atter ser solen stige på himlen."

Den talende sagde de sidste ord i et tonefald, der understregede deres styrke; og hans ansigt var præget af værdighed og alvor. En anden af gæsterne sig hastigt og gjorde sig klar til at forlade selskabet med et udtryk af angst. Der var nu kun to tilbage, Brackenbury og en gammel rødnæset kavaleri-major, men disse to indtog en meget reserveret holdning, og fraregnet et flygtigt øjekast, syntes de at ville holde sig helt uden for den diskussion, som netop var afsluttet.

Mr. Morris ledsagede de flygtende til døren, som han lukkede efter dem; så vendte han sig om, og der var en egen blanding af

lettelse og spøgefuldhed i hans udtryk, idet han tiltalte de to officerer med følgende ord.

"Jeg har udvalgt mine folk på samme måde som Josva i Bibelen," sagde mr. Morris, "og jeg tror, at jeg står tilbage med blomsten af London. Deres ydre tiltalte mine kuske, og derefter mig selv, og nu har jeg iagttaget Deres opførsel i et mærkværdigt selskab og under de mest usædvanlige omstændigheder; jeg har iagttaget, hvordan De bar Deres tab; til sidst prøvede jeg, hvordan De ville modtage en temmelig forbløffende meddelelse, og den gjorde omtrent samme indtryk på Dem som en middagsinvitation. – Det er ikke for ingenting," råbte han, "at jeg i årevis har været elev og ledsager til Europas tapreste og klogeste hersker."

"Under affæren ved Bunderchang," bemærkede majoren, "bad jeg om tolv frivillige, og hver eneste mand i geleddet meldte sig til min tjeneste. Men et spilleselskab er ikke det samme som et regiment under ild. De må være tilfreds, synes jeg, ved at have fundet to, og tilmed to, som ikke vil lade Dem i stikken ved den første den bedste lejlighed. Hvad de to angår, som løb deres vej, da anser jeg dem for de usleste køtere, jeg nogensinde har mødt. Løjtnant Rich, jeg har hørt meget om Dem i den senere tid, og jeg tænker, De også har hørt lidt om mig. Jeg er major O'Rooke."

Og veteranen gav løjtnanten sin røde, skælvende hånd.

"Hvem har ikke hørt om Dem!" svarede Brackenbury.

"Når denne lille affære er afgjort," sagde mr. Morris, "vil De vist begge finde, at jeg har belønnet Dem tilstrækkeligt, for jeg kunne næppe tilbyde noget bedre end at gøre Dem bekendt med hinanden."

"Altså," sagde major O'Rooke, "er det en duel?"

"Ja, på en måde," svarede mr. Morris. "En duel med ukendte og farlige fjender, og som jeg befrygter, en duel på liv og død. Jeg må bede Dem," vedblev han, "om ikke længere at kalde mig Morris, men Hammersmith; mit virkelige navn, så lidt som navnet på en anden, jeg håber at kunne præsentere Dem for om ikke alt for lang tid, håber jeg, at De vil have den godhed ikke at spørge om eller søge at udgranske selv. For tre dage siden forsvandt denne person, jeg har omtalt, pludselig fra sit hjem, og indtil denne dags morgen har jeg ikke hørt et ord om, hvor han opholder sig. De vil let kunne forestille Dem min uro, når jeg siger dem, at han af egen vilje har påtaget sig den opgave at være retfærdighedens fuldbyrder. Han er bundet af en ed, kun alt for letsindigt aflagt, og er nu tvunget til, uden lovens hjælp, at rydde en nederdrægtig og blodtørstig forbryder bort fra jordens overflade. To af vore venner, den ene min kødelige broder, har allerede måttet bøde med livet for denne sags skyld. Han selv står nu sandsynligvis udsat for den samme skæbne. Men endnu lever han og er fuld af håb, hvilket fremgår af denne billet."

Den talende, som ikke er nogen ringere end oberst Geraldine, fremviste nu et brev med følgende indhold:

> "Major Hammersmith, –
>
> Onsdag kl. tre om morgenen vil De af en pålidelig mand blive indladt i haven ved Rochester House i Regents park. Jeg må bede dem om ikke at komme et eneste sekund for sent. Medbring venligst mine sværd og, om muligt, en eller to troværdige og diskrete mænd, for hvem min person er ganske ubekendt. Mit navn må ikke nævnes i denne sag.

T. Godall."

"Min ven," vedblev Geraldine, da de to andre havde tilfredsstillet deres nysgerrighed, "er en mand, som kan fordre lydighed på sit blotte ord. Jeg behøver vel ikke fortælle Dem, at jeg ikke har så meget som vist mig i nærheden af Rochester House, og at jeg fremdeles er lige så uvidende som De om, hvad min vens vanskeligheder består i. Så snart jeg havde fået hans billet, henvendte jeg mig til et udstyrsmagasin, og i løbet af nogle få timer blev så det hus, hvori vi nu befinder os, pyntet til fest. Min plan var om ikke andet så ganske original; og jeg er så lang fra at fortryde et indfald, som har skaffet bistand fra major O'Rooke og løjtnant Brackenbury Rich. Men tjenerne her i gaden, vil blive forbavsede, når de vågner op. Dette hus, som i aften har strålet af lys og vrimlet med gæster, vil de i morgen finde ganske tomt, ryddet og sat til salg. Således har selv de alvorligste ting deres komiske side."

"Og lad os tilføje: en munter afslutning," sagde Brackenbury.

Obersten så på sit ur.

"Klokken er nu snart to," sagde han. "Vi har en time at løbe på, og der holder en hurtig vogn for døren. Sig mig så, om jeg kan regne med Deres hjælp?"

"I mit lange liv," svarede major O'Rooke, "har jeg aldrig taget mit ord tilbage og aldrig væddet på begge sider."

Brackenbury tilkendegav sin beredvillighed i smukke vendinger; og de drak et glas vin eller to, hvorpå obersten gav hver af dem en ladt revolver, de tre mænd satte sig i vognen og kørt afsted til det angivne sted.

Rochester House var en pragtfuld ejendom, der lå ud til en kanal. Den store have skærmede den mod at forstyrrelser fra naboskabet. Det kunne udmærket være en mægtig adelsmands eller millionærs park. Så vidt man kunne se fra gaden, var der ikke lys i et eneste af de mange vinduer; og stedet så forsømt og forladt ud, som om ejeren havde været længe borte.

Vognen blev afskediget, og de tre herrer var ikke længe om at finde den lille bagdør, som førte ind til en sti mellem to havemure. Endnu manglede ti eller femten minutter i den fastsatte tid, det regnede tæt, og de tre eventyrere søgte ly under en overhængende vedbend, mens de med dæmpet stemme talte om den forestående prøvelse.

Pludselig løftede Geraldine fingeren og påbød stilhed, og alle tre lyttede anspændt. Gennem den vedvarende lyd af den faldende regn hørte man skridt og stemmer fra to mænd nærme sig bag muren, og efterhånden som de kom nærmere, kunne Brackenbury, hvis hørelse var bemærkelsesværdig skarp, endog skelne noget af, hvad de sagde.

"Er graven færdig?" spurgte den ene.

"Ja," svarede den anden; "den er gravet bag laurbærhækken. Når alt er besørget, kan vi skjule det hele til under en bunke brænde."

Den, der først havde talt, brød ud i en latter, og lyden af hans morskab rystede de tre lyttende på den anden side af muren.

"Om en time sker det," sagde han.

Og af skridtene, som forsvandt, hørte man, at de to nu var skiltes og gik i modsat retning af hinanden.

Næsten straks efter blev den lille bagdør forsigtigt åbnet, et hvidt ansigt viste sig, og en hånd sås vinke af de tre mænd. I

dyb stilhed gik disse gennem døren, som øjeblikkelig lukkedes til bag dem, hvorefter de fulgte deres fører ad forskellige havestier til husets køkkenindgang. Der brændte et enligt lys i det store stenlagte køkken, som for øvrigt var ganske tomt for det udstyr, man sædvanligvis forbinder med dette rum; og da selskabet derfra steg op ad vindeltrappen til de højere etager, bevidnede en voldsom støj fra rotter, hvor forladt huset virkelig var.

Deres fører gik stadig foran dem med lyset i hånden. Det var en tynd, temmelig krumbøjet mand, men stadig rask og rørig; nu og da vendte han sig om og gjorde tegn til dem, at de måtte være stille og forsigtige. Oberst Geraldine gik lige efter med våbenkassen under den ene arm og en ladt pistol parat i hånden. Brackenbury hjerte bankede voldsomt. Han vidste, at de endnu var i god tid, men af den gamle mands raske bevægelser forstod han, at det øjeblikket var nært forestående. Da alting omkring dette eventyr var så så hemmelighedsfuldt og truende, syntes stedet vel valgt netop med sigte på mørkets gerninger, så også en ældre mand end Brackenbury kunne vel have lov til at føle en vis spænding, som han gik der sidst i rækken op ad vindeltrappen.

Da de var nået op til enden af trappen, stødte føreren en dør op og skubbede de tre officerer foran sig ind i et lille værelse, som oplystes af en rygende lampe og gløden fra et beskedent bål i kaminen. I det ene hjørne af rummet sad en mand, endnu i sin bedste alder, af en kraftig skikkelse, men tilsyneladende af en vis rang og vant til at kommandere. Hans stilling og ansigtsudtryk røbede den mest absolutte ro; han røg på en cigar med et udtryk at stor nydelse, og på bordet ved siden af ham

stod et højt glas med en opkvikkende drik, der spredte en behagelig aroma i værelset.

"Velkommen," sagde han, idet han gav obersten sin hånd. "Jeg vidste, at jeg kunne stole på Deres punktlighed."

"På min hengivenhed," svarede obersten med et buk.

"Præsentér mig for Deres venner," sagde den førstnævnte, og da dette var gjort, fortsatte han: "Jeg ville ønske, mine herrer, at jeg havde et hyggeligere program at byde Dem på. Det er ikke heldigt at indlede et bekendtskab med alvorlige affærer; men i dette tilfælde må nød bryde gæstfrihedens love. Jeg håber og tror dog, at De vil undskylde denne aftens mangehånde ubehageligheder. For mænd af Deres støbning vil det være tilstrækkeligt at vide, at De beviser mig en stor tjeneste."

"Deres Højhed," sagde majoren, "må undskylde min dristighed. Jeg kan ikke skjule, hvad jeg ved. I nogen tid har jeg næret tvivl om major Hammersmith, men mr. Godall kan man ikke tage fejl af. At finde to mænd i London, som ikke skulle kende prins Florizel af Bøhmen, var vistnok at bede om for meget."

"Prins Florizel!" råbte Brackenbury forbavset.

Og han betragtede med den dybeste interesse den berømte personlighed, der sad foran han.

"Jeg skal ikke beklage tabet af mit inkognito," bemærkede prinsen, "thi det tillader mig at takke Dem med så meget større vægt. Jeg føler mig overbevist om, at De ville gøre lige meget for mr. Godall som for prinsen af Bøhmen, men denne sidste kan måske gøre mere for Dem. Gevinsten er under alle omstændigheder på min side," tilføjede han med en høflig gestus.

I næste øjeblik var han inde i en ivrig samtale med de to officerer om hæren i Indien og de indfødte tropper; et emne, om hvilket han, som i alle andre tilfælde, både videste en del og havde de sundeste anskuelser.

Der var noget så enestående i den måde, hvorpå denne mand lige foran dødsfaren sad der rolig og interesseret, at Brackenbury fyldtes med den dybeste beundring. Og der lå en fornemhedens højhed over hver gestus og hvert ord, der kom fra denne personlighed, så Brackenbury begejstret følte, at en tapper mand burde være taknemmelig, hvis han måtte ofre sit liv for denne fyrste.

Der var forløbet adskillige minutter, da den mand, som havde ført dem ind i huset, og som hele tiden havde siddet i et hjørne med uret i hånden, rejste sig og hviskede nogle ord i øret på prinsen.

"Det er godt, dr. Noel," svarede Florizel højt, hvorefter han vendte sig til de andre. "De vil have mig undskyldt, mine herrer," tilføjede han, "men De må nu sidde i mørke. Øjeblikket inde."

Dr. Noel slukkede lampen. Et mat grålys, der varslede morgenens komme, sivede ind gennem vinduet, men formåede ikke at oplyse værelset; og da prinsen rejste sig, kunne man ikke skelne så meget af hans ansigtsudtryk, at man kunne afgøre, hvad der foregik i hans indre. Han gik hen til døren, hvor han blev stående i en anspændt lyttende stilling.

"De må nu være så venlige," sagde han, "at opretholde den dybeste tavshed, og holde Dem skjult i de mørkeste skygger."

De tre officerer og doktoren skyndte sig at lystre, og i henved ti minutter hørtes der ingen anden lyd i Rochester House end

rotternes puslen bag panelerne. Så hørte man den høje knirken af et hængsel, tydeligt i den dybe stilhed, og straks efter kunne man skelne de langsomme, forsigtige skridt af en person, som kom op køkkentrappen. Den kommende syntes at standse og lytte for hvert andet skridt, og i hvert af disse øjeblikke, der forekom som en evighed, blev de lyttende betaget af en heftig uro. Dr. Noel, som var vant til at gennemgå de voldsomste sindsbevægelser, følte i dette øjeblik en forfærdelig legemlig afslappelse; det peb i hans bryst, tænderne klaprede, og det knagede i leddene, hver gang han nervøst skiftede stilling.

Endelig lagdes en hånd på døren, og slåen blev skudt fra. Så fulgte en ny stilhed, og Brackenbury så prinsen trække sig lydløst tilbage som skubbet af en ukendt indflydelse. Så blev døren åbnet, og på tærsklen viste sig i det nu kraftigere morgenlys skikkelsen af en mand, der blev stående ubevægelig. Han var høj, og havde en kniv i hånden. Selv i det dunkle, grå lys kunne de se hans blottede, skinnende overtænder, for hans mund var åben som på en, der stod på spring. Manden kom åbenbart lige fra vandet, det randt af ham, og lyden af dråber, der faldt fra hans våde tøj, hørtes tydeligt på gulvet.

I næste øjeblik havde han sat foden over tærsklen. Et spring, et dæmpet råb, og så et øjebliks kamp; og før oberst Geraldine kunne ile til hjælp, holdt prinsen den afvæbnede, hjælpeløse mand i skulderen.

"Vil De være så venlig at tænde lampen igen, dr. Noel," sagde han.

Han overlod fangen til Geraldine og Brackenbury, gik henover gulvet og blev stående med ryggen mod kaminen. Så snart lampen var tændt, bemærkede de et helt nyt udtryk af

usædvanlig strenghed på prinsens ansigt. Det var ikke længere den letsindige Florizel, det var prinsen af Bøhmen, optændt af retfærdig harme og dødelig målbevidsthed, der nu løftede hovedet og tiltalte den fangne præsident for Selvmorderklubben.

"De har nu sat Deres sidste snare og fanget Dem selv i den. Dagen begynder, den sidste De skal opleve. De er netop svømmet over Regent's Canal, og det bliver Deres sidste bad i denne verden. Deres gamle medhjælper dr. Noel har overgivet Dem til mig for at lade mig dømme Dem; og den grav, De havde gravet til mig her i aften, skal med Guds hjælp tjene til at skjule Deres egen retfærdige dom fra menneskenes nysgerrighed. Knæl og bed, min herre, hvis De har brug for det, for De har ikke lang tid tilbage. Gud er træt af Deres misgerninger."

Præsidenten svarede ikke med hverken ord eller gestus, men vedblev at hænge med hovedet og se mørkt mod gulvet, som om han følte prinsens strenge og vedholdende blik hvile på sig.

"Mine herrer," fortsatte Florizel i almindelig samtaletone, "denne mand har længe undgået mine efterstræbelser, men nu har jeg endelig, takket være dr. Noel, fået fat i ham. At fortælle om alle hans forbrydelser ville kræve længere tid, end vi her har til vor rådighed; men det kan jeg sige, at selv om det kun var blodet af hans ofre, der flød gennem kanalen derude, så ville han være lige så våd som han er nu. Men selv i en sag som denne ønsker jeg at lade ærens love ske fyldest. Men jeg lægger dommen i Deres hånd, min herrer; dette er jo mere en doms fuldbyrdelse end en duel, og at give forbryderen ret til at vælge våben ville være at drive etiketten for vidt. Jeg kan ikke risikere at miste mit liv for denne histories skyld," vedblev han, "og da

en pistolkugle så ofte rammer tilfældigt, har jeg besluttet mig til, hvad De sikkert vil være enige i, at afgøre sagen med sværdet."

Da Brackenbury og major O'Rooke havde givet sit bifald til kende, henvendte prinsen sig på ny til præsidenten: "Hurtigt, min herre, vælg Dem en kårde, og lad mig ikke vente. Jeg længes efter at få Dem bragt ud af verden for bestandig."

For første gang efter at han var blevet fanget, løftede præsidenten hovedet; det var tydeligt, at han begyndte at genvinde modet.

"Skal De og jeg slås?" spurgte han ivrigt.

"Jeg vil vise Dem den ære," svarede prinsen.

"Kom an!" råbte præsidenten. "Ingen ved, hvad udfaldet vil blive, når alt går til på den rette vis. Jeg må ellers sige, at jeg anser Deres Højheds opførsel yderst elskværdig, og skulle det værste hænde, så er jeg dog faldet for en af Europas tapreste mænd."

Og præsidenten, der var blevet sat fri af dem, der havde holdt ham, gik hen til bordet og begyndte med den største omhyggelighed at udvælge sig en kårde. Han lod til at være i udmærket humør og syntes ikke at føle nogen som helst tvivl om, at han skulle gå ud af kampen som den sejrende. De tre, som så på, blev bange ved at se en sådan selvtillid og besvor prinsen om at tænke sig om endnu en gang.

"Det er bare en komedie," svarede denne; "og jeg tror, jeg kan forsikre Dem om, mine herrer, at den ikke vil spille længe."

"Deres Højhed bør betænke Dem vel," sagde oberst Geraldine.

"Geraldine," svarede prinsen, "har De nogensinde set mig blive den underlegne, når det drejer sig om en æresgæld? Jeg

skylder Dem denne mands død, og jeg skal betale min gæld."

Præsidenten havde endelig fundet en passende kårde og bekendtgjorde, at han var rede, med en gestus, der ikke var fri for en vis usleben værdighed. Farens nærhed og følelsen af mod, forlenede selv denne forhærdede forbryder med en vis mandighed og anstændighed.

Prinsen greb et tilfældigt våben i kassen.

"Oberst Geraldine og hr. Noel vil være så venlige at vente på mig i dette værelse. Jeg ønsker ikke, at nogen af mine personlige venner skal drages ind i denne sag. Major O'Rooke, De er en mand med et langt liv bag dem og et godt rygte – jeg tillader mig derfor at anmode Dem om at være præsidentens sekundant. Løjtnant Rich vil være så god at stå ved min side: en ung mand kan aldrig få erfaring nok i affærer af denne art."

"Deres Højhed," svarede Brackenbury, "det er en ære, jeg vil sætte overordentlig stor pris på."

"Udmærket," svarede prins Florizel; "jeg håber, jeg vil kunne vise mig som Deres ven under andre og vigtigere omstændigheder."

Og dermed gik han foran dem ned ad køkkentrappen.

De to mænd, der således blev ladt alene tilbage, åbnede vinduet og stirrede spændt ud for om muligt at opfange et glimt af den tragiske begivenhed, som nu skulle finde sted. Det regnede ikke mere; dagen var næsten brudt frem, og fuglene sang i buskadserne og træerne i parken. Prinsen og hans ledsagere blev synlige et øjeblik, idet de gik på en sti mellem to blomstrende buske; så skjultes de atter af bladhanget. Dette var det eneste, obersten og doktoren fik lejlighed til at se; parken

var så stor og kamppladsen åbenbart så langt borte fra huset, at end ikke lyden af sværdene nåede deres øren.

"Han har lagt ham i graven," sagde dr. Noel gysende.

"Gud lade retten sejre!" udbrød oberst Geraldine.

Og tavse blev de siddende der og ventede; doktoren rystende af frygt, obersten i angstens sved. Der måtte være gået lang tid hen, det var næsten fuldt dagslys, og fuglenes sang var steget til et stærkt kor, før lyden af skridt nærmede sig og drog deres blik mod døren. Prinsen og de to indiske officerer trådte ind. Gud havde hævdet retten.

"Jeg skammer mig over min bevægelse," sagde prins Florizel; "jeg føler, det er en svaghed, som er mig uværdig for en mand af min stand; men den helvedhunds fortsatte tilværelse begyndte at tære på mig som en sygdom, og hans død har opfrisket mig mere end en rolig nats søvn. Se her, Geraldine," fortsatte han, idet han kastede sit sværd på gulvet, "der har De den mands blod, som dræbte Deres broder. Det burde være et velkomment syn. Og dog," tilføjede han, "hvor sære er dog vi mennesker skabt! min hævn er endnu ikke fem minutter gammel, og alligevel spørger jeg mig selv, om hævn er mulig her i denne jordiske tilværelse? Det onde, han gjorde, hvem kan genoprette det? Den karriere, som tillod ham at samle sig en stor formue (for det er hans hus, vi nu befinder os i) – den karriere er nu for altid en del af menneskehedens skæbnehistorie. Jeg kunne vedblive at udkæmpe dueller til dommedag, men Geraldines broder er ikke mindre død af den grund, og tusinder af andre uskyldige mennesker vil ikke være mindre vanærede. Et menneskeliv er en så liden ting at tage – og en så mægtig ting at

tage i sin tjeneste. Ak!" udbrød han, "mon der findes noget så sørgeligt i menneskets tilværelse som det at nå sit mål?"

"Guds retfærd er øvet," svarede doktoren. "Så meget kan jeg se. Det har været en kostbar lærepenge for mig, og jeg venter med tunge anelser på min egen dom."

"Hvad sagde jeg!" udbrød prinsen, "jeg har udmålt straffen, og her er den mand ved vor side, som kan hjælpe mig med at genoprette det forbrudte. Ja, dr. Noel, vi to har endnu mange dage for os med hårdt og ærefuldt arbejde, og så måske vil der så, før vore livsdage er udmålt, komme en dag, da De har mere end oprettet alle Deres tidligere fejl."

"Og i mellemtiden," sagde doktoren, "tillad mig så gå hen og begrave min ældste ven."

Og hermed ender fortællingen om Selvmorderklubben. Det er vel overflødigt at oplyse, at prinsen ikke glemte nogen af dem, som var ham behjælpelige ved den heldige gennemførelse af dette hans store og dristige foretagende. Endnu den dag i dag er han deres bedste støtte på vejen fremad mod lykke og gode kår, mens hans høje venskab er deres daglige livs største glæde. Men den, der skulle give menneskene en beretning om alle de mærkværdige hændelser, hvori prinsen har spillet Forsynets rolle, ville fylde verden med bøger.

Om "Selvmorderklubben"

Forfatter: Robert Louis Stevenson (1859-1894).
Org.udgave: *The Suicide Club.* Føljeton i *The London Magazine*, London 8. juni – 27. juli 1878, bogudgave i samlingen *New Arabian Nights*, Chatto & Windus, London 1882.
Oversat og redigeret af: Kim N. Jensen (f. 1955).
Forside: Efter illustration af William John Hennessy (1839-1917) fra udgaven R. L Stevenson: *The Suicide Club and The Rajah's Diamond. A new edition, with eight illustrations by W. J. Hennessy*, Chatto & Windus, London 1894.

ISBN 978-87-7628-077-2
2. ebogsudgave, tidligere udgave ISBN 978-87-7979-326-2 (Ølstykke 2013).

© 2024 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk